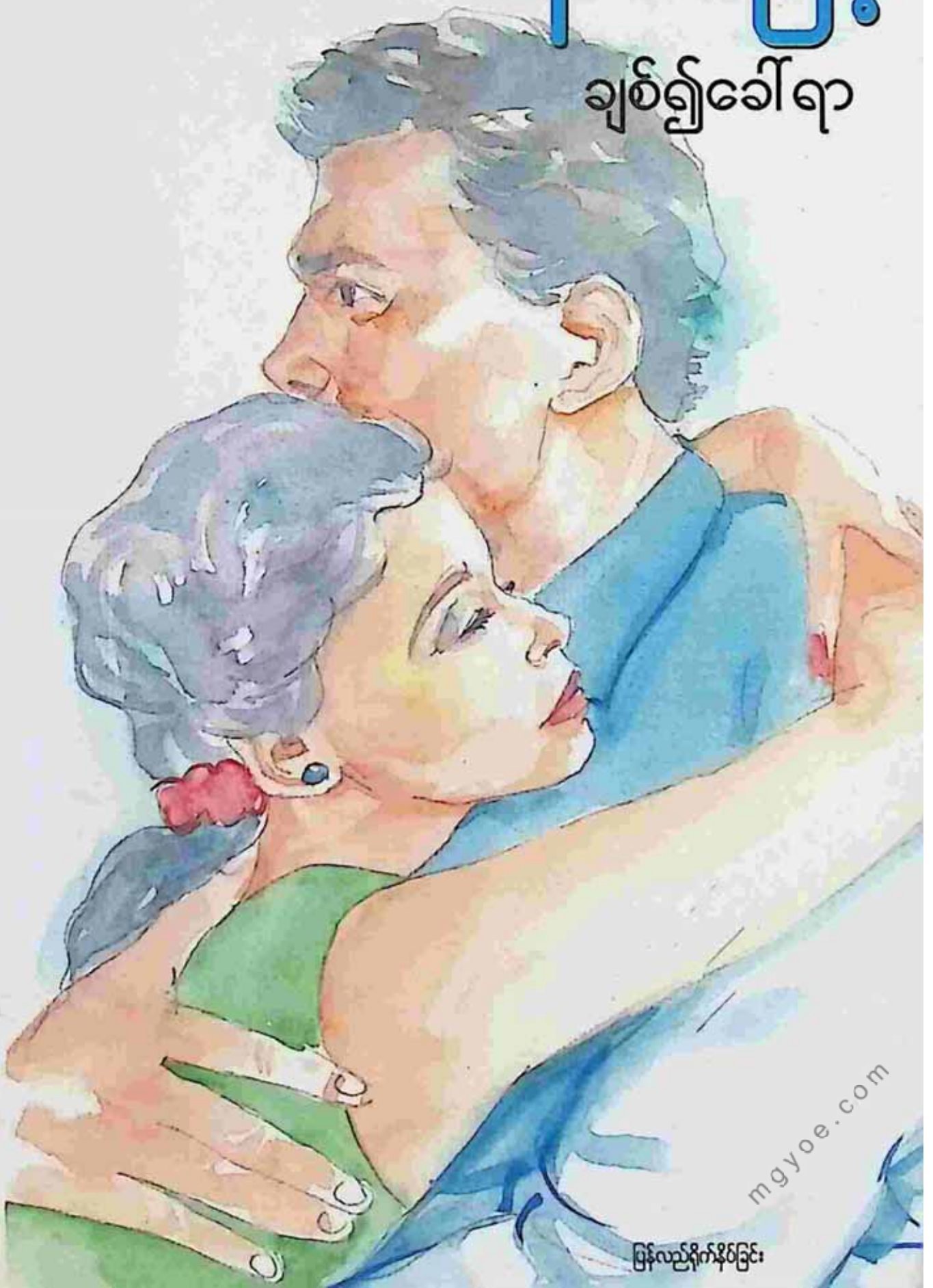


မိတ်ကားချိုချိုကလေး
mgyoe.com

သိန်းဖေမြင့်

ချစ်၍ခေါ်ရာ



၂၀၁၃-၂၀၁၄

mgyoe.com

မြန်မာ့စာပေကောင်စီ



သိန်းဖေမြင့်

ချစ်၍ခေါ်ရာ

ပိုးဖဲကတ္တီပါ ခင်းထားသော
ချောမွေ့သည့်လမ်းကို စွန့်လျက်
ဆူးငြောင့်ခလုတ်များသော
လမ်းကြောင်းကို လိုက်ခဲ့ပြီ၊
သို့သော် ချစ်သူနဲ့လက်တွဲပြီး သီချင်းဆိုကာ
သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆူးငြောင့်ခလုတ်တို့ကို
ပန်းမွေ့ရာဟုပင် အမှတ်ထားပါမည်။



TPM0013

2,700.00 KS

mgyoe.com

ချစ်၍ခေါ်ရာ၊ သိန်းစေပြင့်
မျက်နှာစုံပန်းချီ - ကိုကိုနိုင်
စာမျက်နှာ ၁၀၆ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - အိဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၁၉၉၈ Future Time Idea Group ၏ ဒုတိယအကြိမ်၊ (ပထမအကြိမ် - ၁၉၄၉)
ရောင်းစျေး ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်



ချစ်၍ခေါ်ရာ သိန်းဖေမြင့်

မြန်မာ့စာပေအသင်း၊ ၂၀၁၉

2022.11.21
www.mgyc.com

2022.11.21
www.mgyc.com

အချစ်စစ် အချစ်မှန်နှင့် ပတ်သက်၍
(နိဒါန်းသစ်အဖြစ်ဖြင့်)

၁၉၄၈၊ ၄၉ နှစ်က “ချစ်၍ခေါ်ရာ” ဟူသော ဇာတ်ညွှန်းတစ်ခုကို ရေး၍ ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို ပေးလိုက်လေသည်။ ယင်းတို့က “ချစ်၍ခေါ်ရာ” ဟူသော အမည်ဖြင့်ပင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိလိုက်၏။ သို့သော်ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် နေရာအချို့တွင် အပြောင်းအလဲလုပ်ခဲ့သည်။ သို့လုပ်ရင်း ဇာတ်ကောင်အချို့စရိုက် ပြောင်းသွားလေသည်။ ဥပမာ အသက်၃၂နှစ်မျှရှိသော လူပျိုကြီး ကိုပြုံးချို၊ ကိုယ်ပိုင် ကျောက်သွေးခုံတစ်ခုပိုင်သော ကျောက်သွေးသမား လူရိုး ဦးလူအေးကြီး၊

သူသည် မခင်ဝင်းဆိုသော အသက်နှစ်ဆယ်အောက်များစွာလျော့သည့် မိန်းမပျိုကလေးကို စိတ်ရိုး သဘောရိုးနှင့် ကြိုက်သည်။ မိသားစုသားပီပီ ပိုးသည်။

မောင်မျိုးမြင့်ဆိုသော ကောလိပ်ကျောင်းသားနှင့် လမ်းဘေးဈေးသည် မကလေးဖြစ်သူ မခင်ဝင်းတို့ လူငယ်အချင်းချင်း ချစ်နေကြသည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ကိုပြုံးချိုနှင့် မခင်ဝင်းတို့အား လူကြီးမိဘတို့က လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးရန် စီစဉ်သည်ကို မခင်ဝင်းကိုယ်တိုင်က သဘောတူပြီးမှ မောင်မျိုးမြင့်က “ချစ်၍ခေါ်ပြန်သဖြင့် မခင်ဝင်းသည်” ‘ချစ်၍ခေါ်ရာ’သို့ လိုက်ပါရပြန်လေသည်။

ကျွန်တော့်ဇာတ်ညွှန်းကို ဦးဉာဏအချို့နေရာများတွင် ပြင်လိုက်သဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ ပင်မဇာတ်ကြောင်းလည်း ရွှေသွားသည်။ ကိုပြုံးချို၏ စရိုက်လည်းပြောင်းသွားသည်။

ထို့ပြင်ဇာတ်ကောင်နှင့် သရုပ်ဆောင်သူ 'ခွင်' မကျသဖြင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပြောင်းသွားသည်များလည်း ရှိခဲ့၏။ ကျွန်တော်ဇာတ်ညွှန်းရေးသားစဉ် ရည်ရွယ်အာရုံထားသည့် သရုပ်ဆောင်ကတစ်ဦး သူတို့တကယ်ရုပ်ရှင်ရိုက်တော့ ထည့်သုံးသည့် သရုပ်ဆောင်က အခြားတစ်ဦး ဖြစ်နေလေရာ နေရာများစွာ၌ 'ခွင်'မကျဖြစ်ပြီး ဇာတ်ကောင်စရိုက်ပါ ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ဥပမာ မောင်မျိုးမြင့် အချစ်စစ် အချစ်မှန်လမ်းမှတ်မီးချော်ပြီး အချစ်ပွေမိသော ဒေစီနှင့် မလှတင့်တို့၏ နေရာတွင် ထိပ်တန်းသရုပ်ဆောင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး (တစ်ဦးကမောင်မျိုးမြင့်အရွယ် တစ်ဦးကမောင်မျိုးမြင့်ထက် အရွယ်တော်တော်ကြီးသူ) နှစ်ဦးကို ရည်မှန်းရေးသားခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်တကယ် ရိုက်တော့ သူတို့ထည့်သုံးသော သရုပ်ဆောင်များမှာ ထိုရုပ်ရှင်မင်းသမီးမျိုး မဟုတ်ခဲ့ချေ။ အရန်သရုပ်ဆောင်သာသာမျှသာ။

ကျွန်တော့် ဇာတ်ညွှန်းရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအဖြစ်ဖြင့် ထွက်လာသော အခါ ကျွန်တော်သည် 'ချစ်၍ခေါ်ရာ' ဇာတ်ကားကို မကျေမနပ်ဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၁-၅၂ခုတွင် ကျွန်တော်မူရင်းဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရေးသားလိုက်လေသည်။

ထိုဝတ္ထုကို ရှုမဝတိုက်ကပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

'ချစ်၍ခေါ်ရာ'ကား ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုရိုးရိုးနှင့် မတူပါ။ စာဖတ်သူအနေနှင့် ဤခြားနားမှုကို သတိထားမိသည်ထက် ရေးသူက ပိုသိထားမိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုကို (Novel) ဝတ္ထုအဖြစ် စသည်၊ ဆုံးရေးရသည်လိုသာ အားရသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း ဝတ္ထုရေးရလျှင် အားမရ၊ စာပေအနုပညာဘက်မှာ ဟာသည်ဟုထင်သည်။

'ချစ်၍ခေါ်ရာ' သည် အချစ်ဦးစားပေးဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုမြှင့်တင်ရေးကို ဦးတည်ချက် တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ထည့်ထားသော်လည်း လူငယ်လူရွယ်တို့၏ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို အမွန်းတင်ခြင်းသာ

အဓိကဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် 'ချစ်၍ခေါ်ရာ' ဝတ္ထုကို လေးနက်သော ရည်ရွယ်ချက်ပါသော အခြားကျွန်တော်၏ တိုင်းပြုပြည်ပြု ဝတ္ထုများ စာရင်းတွင် မသွင်းနိုင်ဟူသော ကျွန်တော်ယူဆခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က 'အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ' ဝတ္ထုကိုရေးပြီး အောင်မြင်မှုရနေသော ကျွန်တော်အဖို့ 'ချစ်၍ခေါ်ရာ' သည် ဂုဏ်ယူစရာ အလုပ်မဟုတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေ၏။

'ချစ်၍ခေါ်ရာ' အတွက် စာဖတ်ပရိသတ်ကတော့ ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၉၀ ခုနှစ်တစ်ဝိုက်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူအချို့သည် ကျွန်တော့်ကို ချဉ်းကပ်ပြီး ပြန်လည်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုကြလေသည်။ ကျွန်တော်က ခွင့်မပြုခဲ့ချေ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းဝတ္ထု အနုပညာစာပေအရာမှာ ကျွန်တော်အားမရသောဝတ္ထု၊ တိုင်းပြုပြည်ပြုဟူသော ဂုဏ်ကိုမဆောင်နိုင်သော ဝတ္ထု မှိန်ထားဖို့ကောင်းသောဝတ္ထုဟု ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

အနှစ် ၂၀ ကျော်ကြာသောအခါ ရုပ်ရှင်သမား ၂ ဦးက ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက် လိုသဖြင့် 'ချစ်၍ခေါ်ရာ' ဝတ္ထုစာအုပ်ရှိက ပေးပါဟု တောင်းဆိုလာသည်။ ကျွန်တော့်မှာမရှိ သူတို့ဘာသာရှာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဘာသာရှာ၊ ကျွန်တော်တို့မတွေ့ဘဲ ရှိနေစဉ်၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးက စာအုပ်ဟောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ တစ်အုပ်တွေ့ပြီးပြန်လည်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်လိုက်လေသည်။ ထို အချိန်ကျမှ ကျွန်တော်လည်း 'ချစ်၍ခေါ်ရာ' အကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစား ရသည်။ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှ ငှားယူပြီး ပြန်ဖတ်ရသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော်သည် 'ချစ်၍ ခေါ်ရာ' နှင့် ပတ်သက်ပြီး အမြင်သစ်များ ရလာခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဟိုတုန်းက ချစ်၍ခေါ်ရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခံစားရသော မကျေနပ်မှု နှင့် အားမရမှုများ ကျွန်တော့်မှာမရှိတော့ချေ။ ကျွန်တော်မူလက ကြည့်ခဲ့ရ သော ချစ်၍ခေါ်ရာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာမရှိတော့၊ ကျွန်တော် စိတ်ကူးခြယ်မှုန်းထားသော ဇာတ်ကောင်များနှင့် တကယ်ပါဝင် ကပြခဲ့ကြသော သရုပ်ဆောင်များ၏ ခြားနားချက်များကိုလည်း ကျွန်တော် မေ့နေသည်။ ရုပ်ရှင် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဟူသော အစွဲအလမ်းသည်ပင် ပျောက်

နေကာ ရိုးရိုးဝတ္ထုတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ဖတ်နေမိချေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ဟာနှင့်သူ ဖတ်လိုကောင်းနေသားပဲဟု ဘဝင်ကျနေမိပါတော့သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုအချစ်ဇာတ်လမ်းကို ချစ်နေမိပါပြီ မောင်မျိုးမြင့်နှင့် မခင်ဝင်းတို့၏ အချစ်စစ်အချစ်မှန် မောင်မျိုးမြင့် အချစ်ပွေမိသော အခြား မိန်းမတို့၏ အချစ်ဗျူဟာနှင့် အချစ်မာယာများ။

ကျွန်တော်တို့သည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ သဘောထားတွေ ပြောင်းလဲ နေဟန်တူပါသည်။ ပထမအရွယ်တုန်းက (လူငယ်ပိုင်းတုန်းက) တစ်မျိုး ချစ်၍ခေါ်ရာဝတ္ထုကို ရေးခဲ့သည်။ ဒုတိယအရွယ် (လူလတ်ပိုင်း)တွင် ချစ်၍ ခေါ်ရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သံသယဝင်ခဲ့သည်။ ဟော ယခု လူကြီးပိုင်းရောက် တော့ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်၍ခေါ်ရာထဲမှ မောင်မျိုးမြင့်နှင့် မခင်ဝင်းတို့၏ အရွယ် သားသမီးများရှိနေလေပြီ။ သူတို့၏ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို တန်ဖိုး ထား လေးစား၍တတ်လေပြီ။ အချစ်စစ်အမှန်ကို မြှင့်တင်ပေးခြင်းသည် လည်း အခြေခံနေခြင်း မဟုတ်ပါလောဟု ရဲရဲကြီး ရှေ့နေလိုက်ချင်ပါလေပြီ။

ဤကိစ္စတွင် ကျွန်တော်နှင့်လူငယ်အများစု သဘောတူပါလိမ့်မည်။ လူလတ်ပိုင်းအများစုက ကျွန်တော့်ကို ကန့်ကွက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ လူကြီးပိုင်းမှာမူ တစ်ဝက်ကကန့်ကွက်၊ တစ်ဝက်က ထောက်ခံလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည် သို့မဟုတ် အနည်းစုက ကန့်ကွက်၊ အများစုက ထောက်ခံလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်တော်ကတော့ 'ချစ်၍ခေါ်ရာ'ကို ဂုဏ်ယူစရာ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ယခုပြန်လည် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်ပါကြောင်း။

သိန်းဖေမြင့်

၁. ၁. ၇၈

အခန်း(၁)

မျိုးမြင့်၏ရှေ့က စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသော မှန်တွင်း၌ မျိုးမြင့်၏ မျက်နှာသာပေါ်နေသည်မဟုတ်။ သူ၏လက်ဝဲဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်သည် လည်း ပေါ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် နွေအကုန်မိုးအကူး တစ်ခုသော နံနက် ခင်း၏ တိမ်ဖြူ တိမ်ညိုအလွှာ အလိပ် အတွန့် အတက်များသည်လည်း ပြတင်းပေါက်မှဝင်ကာ မှန်ပေါ်တွင် အရိပ်ထင်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် မျိုးမြင့်၏ မျက်စိအာရုံသည် တိမ်ဖြူ တိမ်ညိုတို့ဆီသို့ မရောက်။ သူ့ဗိုလ်ကေဆီသို့သာ စူးစိုက်လျက်ရှိလေသည်။ သည်ဘီးနှင့် ဖြီးလိုက်ရရုံနှင့် မကျေနပ်သေး။ ဟိုဘီးကိုင်ပြီး အချောသပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်မည်။ ခေါင်းဖြီးပြန်တော့လည်း ကုပ်ပေါ်မှာရွှေနေပြန်သဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးနှင့် သုတ်ပစ်ရသေးသည်။

ပေါင်ဒါထည့်ပြီးချိန်တွင် သာယာညင်းပျောင်းသော စောင်းသံကို ကြားစပြုလေသည်။ သည်တော့မှ နားစွင့်မိလေ၏။ စောင်းသံသည် တငြိမ့် ငြိမ့်နှင့် လှိုမ့်၍လှိုမ့်၍ ဝင်လာ၏။ မျိုးမြင့်သည် မှန်နှင့်စားပွဲကို ကျောပေး ကာ မျက်စိမှန်းလျက် အရသာခံစားနေမိ၏။ ဤစောင်းသံဘယ်ကလာသလဲ၊ စောင်းကောက်ကြိုးပေါ်မှာ လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ထိလိုက် ခတ်လိုက် တော့လိုက် နေ့လိုက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဤစောင်းသံသည် ဘယ်ကလာ ပါသလဲ။

မျိုးမြင့်သည် စောင်းသံဝင်လာရာဖြစ်သော လက်ဝဲဘက်က ပြတင်း

ပေါက်သို့ ဖြည်းဖြည်းကလေးလျှောက်သွားကာ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ လက်ဝဲဘက်တွင် ဆားချင်းတိုက်လျက် တစ်ထပ်အိမ်ကလေး တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအိမ်ကလေးမှ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုသည် မျိုးမြင့်၏ ပြတင်းပေါက်နှင့် တည့်နေ၏။ ထိုပြတင်းပေါက်၏ အလင်းရောင်တွင် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်သည် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ယဉ်ကျေးစွာထိုင်လျက် စောင်းကောက်ကြီးကို တီးနေပေရာ မျိုးမြင့်သည် အပေါ်ကစီး၍ မြင်ရပေ၏။

မိန်းမပျိုကလေး စောင်းပိုက်ထား၍ တီးနေဟန်မှာ မိခင်ကသားငယ်ကိုပိုက်လျက် မြူချောနေဟန်နှင့်တူ၏။ စောင်းကြိုးကလေးများကို ကနွဲကလျ ထိလိုက်ခတ်လိုက်၊ တော့လိုက်နေ့လိုက် လုပ်နေသည့် ဝင်းဝါသွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းကလေးများနှင့် မိန်းမပျို၏ လှုပ်လှဲလှုပ်လီ ဖြစ်နေသော ဆံတောက်ကို ကောင်းစွာမြင်ရ၏။ ကိုယ်လုံးသဏ္ဍာန် ကြော့ရှင်းဟန်ကိုလည်း မြင်နိုင်၏။ သို့သော် မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကိုကား မမြင်နိုင်ချေ။

မျိုးမြင့်သည် မမြင်ရသော မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုလှ၏။ စောင်းသံလက်ချောင်းကလေးများနှင့် ဆံတောက်တို့သည် သူ့အားမမြင်ရမြင်ရအောင် ဉာဏ်ဆင်ရန် နှိုးဆွပေးနေကြလေ၏။ မိန်းမပျိုကလည်း တစ်ချက်မျှ မော့မကြည့် အတီးမှာသာစူးစိုက်လျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် မျိုးမြင့်ကား ရေချိုးပြီးစ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ သူသည် စားပွဲဆီသို့ ပြန်သွားပြီး တင်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကိုယူကာ ဝတ်လေသည်။ ၎င်းနောက် ပြတင်းပေါက်သို့လာပြန်၏။ မိန်းမပျိုကား တီးတုန်းပင်ဖြစ်၏။ စောင်းကောက်မှာ မှန်စိရွှေချထားသဖြင့် ဝင်းတောက်လျက်ရှိသည်။ လက်ကလေးများက အသေ့တီးလိုက်သောအခါ စောင်းဖျားမှ ပန်းဖွားကြီးများသည် မိန်းမပျို၏ ဆံတောက်နှင့်အတူ လှုပ်လှဲလှုပ်လီ ဟိုသည် ယိမ်းနေကြ၏။

တီးပြီးသောအခါ မိန်းမပျိုသည် စောင်းကိုဘေးမှာ တရိတသေ ချထားလိုက်၏။ ထိုအခိုက် မျိုးမြင့်သည် အဟမ်းခနဲ ဖိုသံပေးလိုက်ရာ မိန်းမပျိုသည် မော့ကြည့်လိုက်မိပေ၏။ မိန်းမပျိုက လှပဝင်းဝါသော မျက်နှာလည်း ရှိပေသည်။ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးများ

နှင့် အံ့ဩခြင်းသည် ဟတတဖြစ်သွားသော နှုတ်ခမ်းများသည် မျိုးမြင့်အား
ချောက်ချားသွားစေရုံမက ဆွဲငင်သိမ်းယူခြင်းလည်း ပြုလိုက်လေသည်။
ဒီအိမ်မှာ ဒီလိုသူငယ်မကလေးမျိုးရှိတာ ငါမသိပါလားဟု မျိုးမြင့်မှာ တအံ့
တဩ ဖြစ်သွားသလို၊ ဒီတိုက်မှာ ဒီအရွယ် ဒီအစ်ကိုမျိုး ဘယ်တုန်းက ရောက်
နေပါလိမ့်ဟု မိန်းမပျိုမှာ တွေးတော ငေးမောမိလေသည်။

မျိုးမြင့်က ရဲဝံ့စွာ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေဆဲမှာပင် မိန်းမပျိုသည်
ဣန္ဒြေလုပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ဝမှဝေးရာ အရှက်၏ ခေါ်ရာသို့ ပျောက်ကွယ်
သွားလေ၏။

မျိုးမြင့်သည် သက်ပြင်းချ၍ စားပွဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ လုံချည်လဲ
အပေါ်အကျီဝတ်ပြီး စာအုပ်များကိုယူကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

မျိုးမြင့် ဤတိုက်သို့ ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေးပေ။ ဤတိုက်
မှာ ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းရပ် မင်္ဂလာလမ်းပေါ်တွင်တည်ရှိ၍ တိုက်ကို
ပိုင်သူမှာ သူ၏ဦးလေး ဦးကျော်လှဖြစ်သည်။ ဦးကျော်လှမှာ စစ်ကိုင်း
မြင်းမူဘက်မှဖြစ်ပြီး ဇာတိရပ်ရွာမှ စွန့်ခွာလာခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာလေ
ပြီ။ ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့၌ အတော်အတန် စီးပွားဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူက
အသက် ၅၀ ကျော်၍ ဇနီးသည် ဒေါ်အေးခင်က ၅၀ နီးပါးဖြစ်၏။ သို့ရာ
တွင် သားသမီး မထွန်းကားချေ။ မျိုးမြင့်သည် မန္တလေးကောလိပ်၌ အိုင်အေ
အောင်မြင်ပြီး ရန်ကုန်ယူနီဗာစီတီတွင် ဆက်လက်သင်ကြားရန် ဦးလေးအိမ်
၌ လာရောက်နေထိုင်သောအခါ ဦးကျော်လှနှင့် ဒေါ်အေးခင်မှာ သားအရင်း
သဖွယ် ကြိုဆိုလက်ခံထားကြလေသည်။

အထက်ထပ်အောက်ထပ်ကူးထားသော လှေကားမှာ တိုက်တွင်းမှာ
သာရှိ၍ နောက်ပိုင်း၌ ဖြစ်၏။ လှေကား၏ အရှေ့ဘက်တွင် ချိပ်ဆေးသုတ်
ထားသော ကျွန်းသားဖြင့် ကာထားသည့် အခန်းတစ်ခန်း ရှိလေသည်။
ထိုအခန်းရှေ့၌ ဆက်တီကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲပိုင်းများ ရှိလေသည်။ လှေကား
အောက်တွင် ကြည့်မှန်တပ်ထားသော ဗီရိုကြီးတစ်ခုရှိရာ တောက်လွန်းအား
ကြီးသဖြင့် အဝတ်ဖုံးထားလေသည်။ ထိုဗီရို၏ရှေ့တွင် သစ်သားကွပ်ပျစ်
တစ်ခုနှင့် သစ်သားခုံရှည် (ရသေ့လျောင်း) တစ်ခုရှိ၏။

ဦးကျော်လှသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ပက်လက်လှဲလျက် သတင်းစာ ဖတ်နေလေသည်။ သူသည် အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်ပြီး ခေါင်းတုံး တုံးထားသည်။ ဒေါ်အေးခင်မှာ ဆွမ်းအုပ်ကိုကိုင်ပြီး ခုံရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက် လမ်းဘက်သို့ကြည့်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် သံခေါက်တံခါးကြီး ၂ ခုရှိရာ ဆက်တီကုလားထိုင်များဘက်ရှိ တံခါးမှာ ပိတ်ထား၍ ကွပ်ပျစ်ဘက်က တံခါးမှာ ဖွင့်ထားသည်။ ဒေါ်အေးခင်မှာ မနိမ့်မမြင့် မဆူမကြို တော်ရုံသာ ဖြစ်ပြီး အသားမှာညိုသည်။

‘ဦးလေး ကျွန်တော်ကျောင်းသွားတော့မယ်’ ဟု မျိုးမြင့်က ခွင့်ပန် လိုက်သောအခါ ဦးကျော်လှက သတင်းစာ ချထားလိုက်ပြီး

“အေးအေး သွားသွား” ဟု သဘောတူလိုက်သည်။

ဒေါ်အေးခင်ကမူ.....

“အို စောလှချည်လား မောင်မျိုးမြင့်ရယ် ထမင်းမစားတော့ဘူးလား” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဒီနေ့တော့ ထမင်းမစားဘဲ သွားရမှာပဲဒေါ်ဒေါ်၊ ကောလိပ်က ဖွင့်တဲ့နေ့ဆိုတော့ အချိန်စာရင်းတွေ ဘာတွေ မသိသေးဘူး။ ဒီတော့ စော စောသွားတာပဲ ကောင်းတယ်ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်အေးခင်မှာ ဘုန်းကြီးများကို မြင်သည်နှင့် ဆွမ်းအုပ်ကိုကိုင်၍ ထ သွားသည်။

ဦးကျော်လှက လှဲနေရာမှ ထထိုင်ပြီး...

“နေ့လယ် မုန့်စားဖို့ ဆိုင်တွေဘာတွေ ရှိမှာပါပဲကွာ”

‘ရှိမှာပါပဲ ဦးလေးရဲ့’

“အေးအေး... ဒါဖြင့် သွား”

မျိုးမြင့်သည် လမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မိန်းမပျိုကလေး ရှိသော အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေရာ ဆွမ်းလောင်းနေသော ဒေါ်အေးခင်၏ စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့် ပြည်လမ်းဘက်သို့မထွက်ဘဲ ရှမ်းလမ်းဘက်သို့ ထွက်ပါလိမ့်ဟု အံ့ဩခြင်းဖြစ်မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမှထွေထွေ ထူးထူး ထပ်မစဉ်းစားပဲ မေ့ပစ်လိုက်လေသည်။

မိန်းမပျိုကလေးတို့၏ အိမ်မှာ အိမ်နိမ့်ကလေးဖြစ်ရုံမက ကျဉ်းလည်း ကျဉ်းလေသည်။ ကျဉ်းရသည့်အထဲတွင် အိမ်ကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းလျက် နှစ်ဦး နေကြရသည်။ ထိုအိမ်ရှေ့မှာ မြေလွတ်လေးပေမျှရှိ၏။ ထိုလေးပေမျှသော မြေလွတ်တွင် ပိန္နဲပင် တစ်ပင်ရှိ၍ အရိပ်အတန်ကောင်းလေသည်။

ပန်းပင်ကလေးများလည်း စိုက်ထားသည်။ မျိုးမြင့် အိမ်ရှေ့မှ လျှောက် သွားချိန်တွင် မိန်းမပျိုသည် ခွာညိုပင်ကလေးကိုရေလောင်းလျက်ရှိ၏။ မျိုးမြင့်သည် မိန်းမပျိုကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကြည့်၏။ မိန်းမပျိုကမူ ရေလောင်းရာမှ တစေ့တစောင်းခိုးကြည့်လိုက်၏။ ၎င်းနောက် မျက်လွှာချ၍ ရေလောင်းမြဲလောင်းနေသည်။ သူ့ဘယ်တုန်းက ဒီတိုက်ရောက်နေပါလိမ့်၊ လူရည်က သန့်သန့်ပြန်ပြန် ကိုယ်ဟန်ကချောချော၊ အသက်က နှစ်ဆယ် လောက်။ ထိုခဏအတွင်း မိခင်ဒေါ်သိန်း၏ ခေါ်သံကို ကြားရပြန်သည်။

“မခင်ဝင်း”

“ရှင်.....”

အော်.....မခင်ဝင်းဆိုပါလား၊ သူငယ်မလေးက လှကလှသနှင့် သူ့ စောင်းသံကလေးက နွဲ့ပျောင်းသလို သူ့ကိုယ်ကလေးက နွဲ့နှောင်းလှပါဘိ။ မျိုးမြင့်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ရင်း ချီးကျူးမ ကုန်ဖြစ်နေလေသည်။ အင်း... ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြည့်ရပုံက ဆင်း ဆင်းရဲရဲပဲထင်ရဲ့။ မျိုးမြင့်၏အတွေးရပ်သွားသည်။ ရှမ်းလမ်းဘက်သို့ ရောက်နေသော ခြေလှမ်းကို ပြန်တုံ့ပြီး ပြည်လမ်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ လေသည်။



အခန်း (၂)

ယူနီဗာစီတီ ကောလိပ်ကျောင်း၏ စာသင်ခန်းတစ်ခန်းတွင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူတို့သည် ရှေ့ဆုံးခုံများမှာ ထိုင်နေကြလျက် ကျောင်းသားများမှာ ၎င်းတို့နောက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသား စုစုပေါင်း ၅၀မျှရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

မျိုးမြင့်သည် ကျော်ဦး၊ တင်လတ်တို့နှင့် တစ်ခုံတည်းထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ ကျော်ဦးမှာ ရန်ကုန် ယူနီဗာစီတီ ကောလိပ်မှာပင် အိုင်အေအောင်ပြီး သထုံကျောင်းဆောင်မှာနေသည်။ တင်လတ်ကား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအမှုဆောင် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မျိုးမြင့်သည် ကျော်ဦးနှင့်စ၍တွေ့ပြီးနောက် ကျော်ဦး ဆက်ပေးခြင်းကြောင့် တင်လတ်နှင့်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဆရာမှာ အသက် ၃၀ ကျော်မျှသာရှိသေး၍၊ အချို့ကျောင်းသားများနှင့်ရွယ်တူ တန်းတူသဖွယ် ထင်မှတ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာသည် ခေါင်းပေါင်းကြော့နေအောင် ပေါင်းထားသဖြင့် တပည့်များနှင့် ခြားနားနေပေ၏။

“ခုခေတ်မှာ မြန်မာစာပေဟာ မတိုးတက်တဲ့အပြင် အချို့နေရာမှာ ဆုတ်ယုတ်နေတာကိုတောင် တွေ့ရတယ်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ အရသာတွေ ပျောက်ပြီး အရသာမဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်တွေများတယ်။ သနားစရာ ရေးရမယ့် နေရာမှာ အရေးမတတ်တော့ ရှက်စရာဖြစ်လာတယ်။ ဥပမာ တုံးအောက်

ကဖား ဆိုတဲ့ စကားဟာ အဖိနှိပ်ခံရပုံ၊ အခြေခံမဲ့ပုံ၊ နင်းပြားဖြစ်ပုံ၊ သနား စရာကောင်းပုံကို ဖော်ပြတယ်။ သို့ပေမဲ့ ခုကာလ သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ ဘယ်လို ဆိုသလဲဆိုတော့.....

တုံးအောက်ကဖား... ဟား... ဟား... ဟား... ကွက်... ကွက်... ကွက်... ကွက်... ကွက်... တဲ့”

ကျောင်းသားများက ဝါးခနဲရယ်ကြ၍ ကျောင်းသူများက ခစ်ခနဲ ရယ်ကြသည်။

‘ကောင်းနိုင်သေးရဲ့လား၊ ရှေးက စာရေးဆရာများကတော့ ဖားက လေးကိုပဲ ဖွဲ့ကာနွဲ့ကာ အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ရေးနိုင်ကြတယ်။ ဥပမာ ဘကြီးတော် ဘုရားလက်ထက်က ရေးခဲ့ပုံက။

‘ဖားတင်္ဂါ - မှန်ရာ ရွှေနှုတ်က ခွန်းထုတ်စေသား။ လှမတူ တသူဒကန်ရောက်မှာဖြင့် ပြောင်မြောက်ဗေဒင်ပိုင်ငဲ့ စံအိုင်ကို စိန်နှင့်မွမ်းပါမယ့် ခွန်းကြူပါဖား’

“ကဲ... ဘယ်လောက် သိမ်မွေ့သလဲ”

ဆရာက ယင်းသို့ဟောပြောနေစဉ်အချို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့ သည် စိတ်မဝင်စားကြဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုးတိုးတိတ်တိတ် နောက်ပြောင် နေကြလေသည်။ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဗလာစာအုပ် မှ စာရွက်သေးသေးကလေးဆုတ်ယူပြီး “မြရေ... ဆရာ ခေါင်းပေါင်းစက လေးက မလှဘူးလား” ဟုရေးကာ မြဆိုသူဘက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ မြက စာရွက်ကလေး ကျောဘက်တွင် ပြန်စာရေးလိုက်ပြန်သည်။

“သင်းကလည်း တည့်တည့်ပြောပါ တစ်ကိုယ်လုံးလှတာပဲ မဟုတ်လား။ ဟိုဘက် တတိယညာဘက်စွန်းက ငနဲက သင်းကို ကြည့်နေလိုက်တာ ခေါ်တောလားအောက်မေ့ရတယ်ကွယ်” ယင်းသို့ စာပေးစာယူလုပ်ပြီး နှစ် ယောက်ထဲ ကျိတ်၍ ပြုံးနေလေသည်။

တစ်နေရာတွင်ကား ကျောင်းသားနှစ်ယောက် စာအုပ်ရှေ့မှထောင်၍ ကွယ်ကာ တိုးတိုးစကားပြောနေကြသည်။ “ဘယ်ဘက်က ဒုတိယသူငယ်မ ပေါ့ကွ ကိုယ်ပိုးနေတာ”

“ဟ... မင်းဟာမကြီးကရှောလှပါပကော”

ဆရာသည် ချွေးစို့လာသဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်ပြီး ဆက်လက်
ဟောပြောပြန်သည်။

‘ခုကာလစာရေးဆရာများဟာ သမီးကညာ ရတနာများရဲ့ ခါးသေး
လို့ ရင်ချိအဆိုနှင့် ကိုက်ညီအောင် ဖွဲ့ကြနဲ့ကြတဲ့အခါမှာ သိမ်မွေ့ကျစ်လျစ်
စွာ မရေးတတ်တော့ မြတ်ရွှေရင်၏ ဟန်ချိမှုကို ဖော်ရာမရောက်ဘဲ ကာမမှု
ကို ဖော်ရာရောက်တယ်၊ ညစ်ပတ်တဲ့ အရေးအသားတွေ ဖြစ်သွားတယ်၊ ရှေး
ဆရာကြီးတွေ သိမ်မွေ့ကျစ်လျစ်စွာ ရေးတတ်ပုံက ဥပမာပေးလိုက်ဦးမယ်။

‘ယပ်ခတ်ခိုက်တွင် မယ့်ရွှေရင်ဝယ်-ရွှင် ပျောင်းပျ၊ လုံးလှကို လျှော
ကျ ရင်ဝတ်ကျွတ်၍ ကြည့်မိ မြင်မိသည်ရှိသော် မချိတုန်ခိုက် ဟိုက်ပင်ဟိုက်
၍ စိတ်၌ရည်စော မိန့်မောအောင်ပင် ကြံဆောင်စိတ်တွင် ပြုသည်ထင်ခဲ့။
နီစင်တွတ်တွတ် ပန်းရင်ဝတ်လည်း ရင်မြတ်ခြယ်သင့်တော်သည်နှင့်လျှင်
ဖူးသင့်လွန်းတိုး နုရင်မျိုးကို ကဲမိုးမောက်လှ မြင်ပြန်ရ’

ထိုအခိုက်တွင် နောက်နားကကျောင်းသားတစ်ယောက်က “ဟိုး
ဆရာ ဟိုး... ဟိုး” ဟုထအော်လိုက်သည်။

တစ်တန်းလုံး သူတို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး၊ ဟဲ... ဟဲ၊ ခစ်ခစ် စသည်ဖြင့်
တသဲ့သဲ့ရယ်ကြလေသည်။

“နီစင်တွတ်တွတ် ပန်းရင်ဝတ်ဆိုတာ ဘာလဲဆရာ၊ ဘာပန်းလဲ” ဟု
၎င်းကမေးလိုက်ရာ ကျောင်းသားအားလုံးသည် ဝေါခနဲနေအောင် ကျယ်လောင်
စွာ ရယ်ကြ၏။ မိန်းကလေးများမှာကား မျက်နှာငုံ့၍ကျိတ်ပြီး တခစ်ခစ်
ရယ်ကြသည်။

ဆရာသည် အစ၌ ကြောင်သွားသည်။ နောက်ဒေါသငွေတရှိန်ရှိန်
တက်လာသည်။ နောက်မှ ဒေါသကို ချုပ်တည်းပြီး...

“အဲဒါ သိချင်ရင် ကျောင်းဆင်းတော့ ဆရာ့ဆီလာခဲ့”

တစ်တန်းလုံး ဝေါခနဲ ရယ်ကြပြန်လေ၏။

မယ့်ရွှေရင်ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ကူကြွေးကြီးစွာ ဆောင်၍ထပြီး
ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။

‘ခိုးလိုးဆရာ ခိုးလိုး’

တစ်တန်းလုံး ဝေါခနဲ ရယ်ကြပြန်၏။

တစ်ဖက်မှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာပြန်သည်။

‘ဟိုးဆရာ... ဟိုး’

‘ခိုးလိုးဆရာ ခိုးလိုး’

အပြန်အလှန် အော်ကြသည်။ ရယ်သံတွေ ဆူညံလာသည်။ တချို့က ခုံကို လက်နှင့်ပုတ်၍ အသံပြုသည်။ အချို့ကကြမ်းပြင်ကို ဖိနပ်နှင့် ဆောင့်သည်။ အချို့က တရွတ်တိုက်သည်။

ဆရာသည် ဒေါသထွက်သော်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင် ငြိမ်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ပြသော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ အသံတစ်သံ နောက်ပိုင်းမှ ထွက်လာသည်။

"Class Break up"

စာသင်တန်းပျက်သွားလေ၏။ အချို့ထွက်သွားကြ၍ အချို့မှာ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထိုင်ရစ်ကြလေသည်။

မျိုးမြင့်၊ ကျော်မြင့်ဦးနှင့် တင်လတ်တို့သည် အတန်းတွင်း၌ ယင်းသို့ ဗရတ်ဗရက် လျှော်ပြက်ပြက် ဖြစ်နေသည်ကို မကျေနပ်ကြ။ အပုပ်နံ့ဖြင့် ပြည့်သောလေကို ရှူရှိုက်နေရဘိသကဲ့သို့ စိတ်အိုက်ကိုယ်အိုက် ဖြစ်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကြသည်။ သုံးယောက်သား ရင်ပေါင်တန်းစီလျက် ကော်ရီဒါတွင် လျှောက်လာကြသည်။

မျိုးမြင့်ကစတင်၍ ညည်းညည်းညူညူဆိုလိုက်သည်။

‘ကောလိပ်ကျောင်းသားတဲ့ဗျာ၊ ဒီလောက်ရိုင်းရသလား၊ ဆရာကိုလည်း မရိုမသေ၊ စာပေကိုလည်း မလေးစား’

တင်လတ်ကမူ ကျောင်းသားကိုချည်း အပြစ်မဖို့လို။

‘ကျောင်းသားကလည်း ကျောင်းသားပဲ၊ သို့ပေမယ့် ဆရာကလည်း ဒါမျိုးတွေအတန်းထဲမှာ သင်ဖို့မကောင်းဘူး’

ကျော်ဦးကဝင်၍ တင်လတ်အား စောဒက တက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ ဆရာတွေ လုပ်သမျှမှာ အပြစ် မြင်၊ ကျောင်းသားတွေ လုပ်သမျှဆိုရင် မှားမှားမှန်မှန် ရှေ့နေလိုက်နေ တယ်၊ ဒါဟာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အင်္ဂါနဲ့ မညီဘူးဗျ”

“ကျွန်တော်က ကျောင်းသားတွေ မှားမှားမှန်မှန် ရှေ့နေလိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းသားတွေ ဒီလိုပြုမူတာမှားတယ်၊ သို့ပေမဲ့ ဆရာ လုပ်သူကလည်း ဒါတွေကို အတန်းထဲမှာ သင်ဖို့မကောင်းဘူးထင်တယ်”

ထိုအခါ မျိုးမြင့်ကကြားဝင်၍ တင်လတ်အား ဖောဒက တက်ပြန်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ဒါမျိုး အတန်းထဲမှာ မသင်ရတာလဲ . .။ စာပေအရသာ ဆိုတာ ဒီလိုဖော်ပြနိုင်မှ ပေါ်တယ်၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့အရာကို ကြမ်းတမ်းတဲ့ အတိုင်း တဲ့တိုးရေးရင် သုခုမပညာမမြောက်ဘူး။ ညစ်ပတ်ရာပဲရောက်မယ်၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့အရာကို သွယ်ဝိုက်ပြီး လှပစွာရေးရင် သုခုမပညာမြောက်တယ်၊ ဝုဒ္ဓရသဆိုတဲ့ရသကို ပေါ်ထွက်စေတယ်၊ နီစင်တွတ်တွတ်၊ ပန်းရင်ဝတ်ဆိုတဲ့ ဖော်ပြချက်ကလေးမျိုးကိုမှ ယဉ်ကျေးစွာ လက်မခံတတ်ရင် လက်မခံတတ် သူရဲ့အပြစ်လား၊ ပြောပြသူရဲ့အပြစ်လား စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဒီလိုသုခုမ ပညာမြောက်တဲ့ ဖော်ပြချက်ကို ကြားပြီး ဒီလောက်သောင်းကျန်းနေကြရင် ကျောင်းသားတွေဟာ စာပေလေ့လာသူ ကျောင်းသားလို့ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ကျောင်းသားအရေခြုံထားကြတဲ့ ကြမ်းပိုးလို့သာခေါ်ဖို့ရှိတယ်၊ ဘတ်စ်ကား စပယ်ယာကို တုကြတာပါပဲ’

တင်လတ်က ဘာမျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ စဉ်းစား၍နားထောင်နေလေသည်။ ကျော်ဦးက ဝင်ပြောပြန်သည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် လှေကားဝသို့ ရောက်လာကြ၍ စကား အမျှင် ဖြတ်လိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးတစ်စု တက်လာသည်နှင့် ဆုံနေ၍ အဝမှာ ရပ်ပေးကြသည်။ မိန်းကလေးများ အပေါ်ရောက်ကြမှ သူတို့ဆင်းသွား ကြလေသည်။ ဤသို့ မိန်းကလေးများအား အရေးပေး အလေးမူပုံကို ထူး ထူးခြားခြား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နောက်ဆုံးမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က "Thank you" (ကျေးဇူးတင်ပါသည်) ဟု ဆိုလိုက်၏။ မျိုးမြင့်သည် ထို မိန်းကလေးအား သတိထား၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်နှာ

မှာ တည်ကြည်လှသည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ကြော့ရှင်းလှသည်။ ဟန်
အမူအရာမှာ သွက်လက်ချက်ချာလှသည်။ သို့ရာတွင် တွေ့ဆုံမှုကား ခဏ
တာမျှသာ၊ လှေကားကွေ့နှင့် ထောင့်တိုင်ကြီးအကွယ်တွင် ပြီးဆုံးသွား
လေသည်။



အခန်း (၃)

မိုးတွင်းသို့ ဝင်လာပြီဖြစ်၍ မိုးသည် ရွာသွန်းချရန် ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိလေ၏။ ကြယ်၊ လ၊ နက္ခတ်ကို မိုးတိမ်များဖုံးကွယ်နေသဖြင့် မှောင်ကျလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် စမ်းချောင်းရပ် ရှမ်းလမ်းကြီးပေါ်ရှိ ညဈေးတန်းမှာကား ဝင်းထိန်နေလေသည်။ အချို့ဆိုင်များတွင် လျှပ်စစ်မီး၊ အချို့တွင် လက်ဆွဲဓာတ်မီး၊ အချို့မှာ ရေနံဆီမီးခွက်၊ အသီးသီးထွန်းထားကြသည်။ ကြံပန်းခိုင်ဆိုင်ကလေးပင် ရေနံဆီမီးခွက်မှိုင်းခိုးတလူလူနှင့် ထွန်းထားသေး၏။

ခြိမ်းခြောက်လျက်နေသော မိုးကြောင့် ညဈေးတန်းမှာ စည်ကားသင့်သလောက် မစည်ကားချေ။ ဈေးဝယ်ထက်ဈေးသည်က ပေါနေပုံပေါက်၏။ အညောင်းပြေအညာပြေ အပျင်းပြေလျှောက်သူပင် မရှိသလောက်ဖြစ်နေ၏။ ဈေးသည်များမှာလည်း မိုးအတွက် အဆင်သင့်ပြင်ထားရသည်။ မြေစိုက်၍ ဆိုင်တည်ထားသူများမှာ ခနီ၊ သွပ်ပြားစသည်တို့ဖြင့်လုံအောင် မိုးထားကြရ၏။ ဆန်ပြုတ်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ချင်းသုပ်ဆိုင်တို့ကဲ့သို့ နေ့စဉ်ညစဉ် ရွှေ့ပြောင်းရသော ဆိုင်တို့မှာကား ရွက်ထည်မိုးထားရ၏။ လင်ဗန်းပေါ်တွင် မြေပဲ၊ ဆားငန်သီးစသည်တို့ကိုခင်း၍ ရရာနေရာ တိုးရောင်းရသော ဆိုင်ကလေးသည်ပင် မိုးရွာချလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ဖုံးအုပ်စရာ ဆောင်ထားကြရသည်။

ပစ္စည်းအမျိုးအမည် ၁၂ မျိုးထက် များ၍ထည့်ရသော ၁၂ မျိုး

ချင်းသုပ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆလွန်းကားကြီးတစ်စီးကို ထိုးရပ်လေရာ ချင်းသုပ်သည် အဒေါ်ကြီးသည် အားတက်သရော ပြုံးလိုက်၏။ ဇလုံပေါင်းများစွာ ချင်းနည်းနည်း ကန်စွန်းနည်းနည်း ဂေါ်ဖီထုပ်နည်းနည်း စသည်ဖြင့်ထည့်ပြီး အကြော်အလှော် ပုလင်းပေါင်းများစွာကို နှိုက်ကာ ချင်းသုပ် အထုပ်ပေါင်းများစွာကို ထုပ်ရလေရာ၊ ရွာစားကြီးဝိုင်းတော် တီးနေသည်နှင့် တူတော့၏။ ဆလွန်းကားပေါ်မှ ချင်းသုပ်ဝယ်သူ အမျိုးသမီးကြီးက ငွေစက္ကူ ၁၀တန် ထုတ်ပြီးပေးသောအခါ ချင်းသုပ်သည် အဒေါ်ကြီးမှာ အမ်းစရာရှာမရနိုင်သည်နှင့် အတော်ပင်အကျပ်ရိုက်သွားရှာ၏။ ဝဲဘက်ရှိဆိုင်မှာ ဓာတ်မီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဓာတ်မီးရောင်ဟပ်နေသော ဝက်ခေါင်း ဝက်နားရွက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝင်းထိန်နေသော ဆန်ပြုတ်ဆိုင်ဖြစ်၏။ ယင်းဆိုင်မှာလည်း ငွေစက္ကူမအမ်းနိုင်။ ယာဘက်မှာ ဓာတ်မီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဓာတ်မီးရောင်ဟပ်နေသော ဖန်ပုလင်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝင်းထိန်နေသည့် လက်ဖက်ခြောက် ချိုချဉ် ရှောက်သီးဆေးပြား စသည်တို့ကိုရောင်းသောဆိုင် ရှိ၏။ ယင်းဆိုင်မှာလည်း ဆယ်တန်ကို မအမ်းနိုင်။ ကျောဘက်မှ ဓာတ်မီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဓာတ်မီးရောင်ဟပ်နေသော မှန်များဖြင့် ဝင်းထိန်နေသည့် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှိ၏။ ယင်းဆိုင်မှာလည်း ငွေစက္ကူဆယ်တန် မအမ်းနိုင်ချေ။ ဆလွန်းကားကြီးပေါ်မှ အမျိုးသမီးကြီးကား ဈေးရောင်းနေပြီးတော့ ငွေစက္ကူဆယ်တန်ကလေးမှ မအမ်းနိုင်ဟုလည်းကောင်း၊ ကြာလှပြီ ရှေး-ပြန်ယူ ချင်းသုပ်တွေဟုလည်းကောင်း၊ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး လုပ်လေနေပြီ။ နောက်ဆုံးဘုရားဖြစ်မယ့် ကျေးဇူးရှင် မောင်မင်းကြီးသား ကွမ်းယာဆိုင်ရှင် ကိုတင်ကြီး ကယ်၍သာ ထုပ်ပြီးသားချင်းသုပ်တွေ ရောင်းလိုက်ရလေ၏။

အခြားအခြားသော ဆိုင်များအရောင်းရထိုင်းသကဲ့သို့ ဒေါ်သိန်း၏ ဆိုင်လည်း အရောင်းရထိုင်းလေသည်။ ဒေါ်သိန်း၏ဆိုင်မှာ ကျူလယာဆိုင်မျိုးဖြစ်၏။ ပေါင်ဒါ၊ ဆီမွေး၊ သွားပွတ်တံ၊ ခဲတံ၊ ဗလာစာအုပ် စသော ပစ္စည်းများအပြင် ဝတ္ထုစာအုပ်များနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ရောင်း၏။ ချိုချဉ် ရှောက်သီးဆေးပြား၊ လျက်ဆား၊ လေပုပ်ဆေး၊ မဆလာ၊ ကျစုသီး၊ ဆားငန်သီးစသည်တို့ကိုလည်း ပုလင်းများတွင်ထည့်၍ တင်ထား၏။ လိုအင်ဆန္ဒ

အထွေထွေအပြားပြားရှိသော လူတွေလည်း အများအပြား ရှိပါ၏။ အမျိုးအမည် အထွေထွေ အပြားပြားဖြစ်သော ကုန်ပစ္စည်းတို့လည်း ရှိပါ၏။ သို့ပါလျက် ဤနေ့ညတွင် ဤမျှ အရောင်းရထိုင်းခြင်းမှာ ဒေါ်သိန်းအဖို့ မိုးကို မကျိန်ဆဲဘဲ မညည်းညူဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ မိုးကလည်း တခြမ်းခြမ်းနှင့် ရွာလိုက်တာက ကောင်းသေးတယ်။ ရွာရင်ဆိုင်ပိတ် အိမ်ပြန်ရုံပဲ ရှိတယ်။

အိမ်မှာ သမီး မခင်ဝင်းကလည်း ဒေါ်သိန်း၏မိခင်အိုကြီးနှင့် နေရစ်ခဲ့၏။ မခင်ဝင်းက အပျိုဖြစ်စ လှ၍ကောင်းတုန်း မိခင်အိုကြီးက အိုနာကျ စချူချာ၍ ကောင်းတုန်း၊ ဒေါ်သိန်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိတ်လက်မချနိုင် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ဒေါ်သိန်းမှာ အသက် ၄၀တွင် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရှာသည်။ သို့ရာတွင် ရောင်းတတ် ဝယ်တတ် ချက်ချက်ချာချာမို့ သက်သာရာ ရသေးသည်။ သမီးပျိုကလေးအား လက်ကောက်ကလေး ဆွဲကြိုးကလေး အကောင်းကြီးမဟုတ်တောင် လူတန်းစေ့ဆင်နိုင်သေး၏။ အမေအိုကို စပျစ်သီး အိုဗာတင်းမဟုတ်တောင် နို့ထမင်းကလေးတော့ မကြာခဏ ကျို၍ကျွေးနိုင်၏။ ဒေါ်သိန်းသည် မိန်းမချော မိန်းမလှလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ မုဆိုးမဖြစ်စတွင် 'စပါးစကုဗျတ် မယားတစ်ခုလပ်' ဆိုသော စကားပုံကိုအာရုံပြုကာ ချဉ်းကပ်လာရောက်ကြသော သူများနှင့် တွေ့ခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်သိန်းကား အမေအိုက အလိုမတူသည့်တိုင် အောင် သမီးကလေးကို ငဲ့၍ ပထွေးမရှာဘဲနှင့် တည်ငြိမ်စွာ နေခဲ့လေသည်။

ဈေးဝယ်ပါး၍ ခြောက်သွေ့ငြီးငွေ့ဖွယ်ဖြစ်ခြင်းကို တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေးတောခြင်းဖြင့်ဖျောက်၏။ တွေးတောစရာကုန်လောက် မခန်းဖြစ်သောအခါ ဟိုဆိုင်သည်ဆိုင်နှင့် လှမ်းစကားပြော၏။ ဒေါ်သိန်းသည် ကြံပန်းခိုင်ဈေးသည်မကလေးအား ၎င်း၏အဖေ လူမမာအကြောင်း မေးမြန်းပြောဆိုနေဆဲ သူ့ဆိုင်ရှေ့ အောက်လင်းဓာတ်မီးအနီးတွင် မျိုးမြင့်လာ၍ ရပ်လေသည်။ ဒေါ်သိန်းက မျိုးမြင့်အားမသိ။ မြင်လည်း မြင်ဖူးဟန်မတူ။ မျိုးမြင့်ကမူ ဒေါ်သိန်းအား အိမ်နီးနားချင်း မခင်ဝင်း၏ အမေဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းပြီးဖြစ်၍ သိထားသည်။

ဒေါ်သိန်းမှာ မျိုးမြင့်အား မသိသည့်တိုင်အောင် မိမိကဈေးသည် ဖြစ်၍၊ လာသူက ရောင်းမကောင်းသည့်အထဲ ရောက်သောဈေးဝယ် ဖြစ် သဖြင့် အထူးဖော်ရွေစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘာလိုချင်ပါသလဲ... မောင်ရင်”

“သွားပွတ်တံနဲ့ သွားတိုက်ဆေး လိုချင်လို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်သိန်းက ကောလိနေ့၌ သွားတိုက်ဆေးနှင့် ဒေါက်တာဝက် သွားပွတ်တံကို ထုတ်ပေးရင်း။

“ဒါကြိုက်ရဲ့လား... လူလေး”

မျိုးမြင့်က ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးရင်း။

“ကြိုက်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်” ဟုဖြေပြီး ဒေါ်သိန်းထံမှ ပိုက်ဆံအမ်း ပေးသည်ကို စောင့်ရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်ဘက်က စောင်းသံ ခဏခဏကြားတယ်။ ဘယ်သူ တီးတာလဲ”

မျိုးမြင့်မှာ သိလျက်နှင့် မသိဟန်ဆောင်၍ မေးလိုက်ခြင်းအတွက် အိုးမလုံဖြစ်ပြီး မျက်နှာစပ်ဖြူဖြူ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်သိန်းက မရိပ်မိ၊ ကိုယ့်သမီးအတွက် ပြောစားချင်သောစိတ်သာ လွှမ်းနေသည်။ “အော်... မောင်ရင်ကြားသလား၊ ဒေါ်ဒေါ် သမီးကလေး မခင်ဝင်း တီးတာပဲ။ မောင်ရင်က ဘယ်ကနေကြားတာလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်ဆားက ဦးလေး ဦးကျော်လှတိုက်မှာ ကျွန်တော်က နေတော့ ကြားတာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

ဒေါ်သိန်းက မျိုးမြင့်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မောင့်ကို မမြင်မိပါလား”

“ရန်ကုန်ရောက်တာ ကြာမှမကြာသေးဘဲဟာကိုး... ကျွန်တော်က ကောလိပ်ဘီအေမှာ သင်ဖို့အညာက လာပြီးနေတာ ဦးကျော်လှက ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ညီ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

“အော်... အော်... ဦးကျော်လှဟာ အညာက အဆက်လို့တော့ ကြား ဖူးပါရဲ့ မောင်ရယ်၊ အင်း... ဒေါ်ဒေါ်ယောက်ျားနာမည်က စောင်းဆရာ

ဦးခင်မောင်တဲ့ကွဲ့။ မန္တလေးက ဒေဝဏ္ဏန္ဒာဆရာကြီးတို့ရဲ့နည်းတွေ ဆက်ခံ
ခဲ့သူပေါ့။ ဒီတော့သူ့သမီးကလည်း စောင်းဝါသနာ ပါရှာတာပဲ။ သူ့အဖေရှိ
တုန်းကတော့ လက်ပူးလက်ကြပ် သင်ပေးတယ် ခုတော့...”

“အော်... ဒေါ်ဒေါ်ယောက်ျားက မရှိတော့ဘူးလား”

“အေး မရှိတော့ဘူး၊ ဂျပန်ခေတ်ကပဲ ဆုံးသွားရှာတယ်။ သူ့ရှိတုန်း
ကတော့ ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုတို့ရဲ့ လက်စွဲပေါ့။ ဒေါ်စောမြအေးကြည်တို့နဲ့လည်း
အင်မတန် ခင်ကြတယ်”

“အော်... ဦးဘချိုတို့ ဒေါ်စောမြအေးကြည်တို့နဲ့ ခင်ကြသလား”

“ခင်သပေါ့ မောင်ရယ်။ ခု ကိုခင်မောင်ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက်တောင်
ဦးဘချိုတို့ ဒေါ်စောမြအေးကြည်တို့၊ အိမ်လာလာလည်ကြသေးတယ်။ သို့
ပေမယ့် ဆရာဦးဘချိုတော့ အရင်ကလိုသိပ်မလာအားရှာပါဘူး၊ ဖဆပလ
ခေါင်းဆောင်ဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီကိုးကွဲ့။ ဒေါ်စောမြအေးကြည်ကတော့
ပေါက်ပေါက်လာပါရဲ့”

မျိုးမြင့်သည် များစွာ စိတ်ဝင်စားလာပုံပေါ်သည်။

“ဦးဘချိုဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်စောမြအေးကြည်ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီလာရင်
ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်စမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်...။ ကျွန်တော်ကလည်း ဂီတဝါ
သနာပါပါတယ်။ သူတို့ကိုလည်းကြည့်ညိုရင်းစွဲပါ”

“ကောင်းပြီ... ငါ့တူစိတ်သာချ ခေါ်စောမြအေးကြည်ကတော့ လာမှာ
ပါပဲ။ မခင်ဝင်းတို့ သီချင်းတွေဘာတွေ သင်သင်ပေးရှာတယ်။ အင်မတန်
သင်ချင်ပြချင် စေတနာကောင်းတဲ့သူပါပဲ”

“လာရင်လှမ်းခေါ်နော်... ဒေါ်ဒေါ်။ ကဲ ကျွန်တော် သွားဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ရင်... ကောင်းပါပြီ”

သို့ဖြင့် မျိုးမြင့်သည် ဒေါ်သိန်းနှင့် ရင်းနှီးသွားလေပြီ။ မျိုးမြင့်သည်
မခင်ဝင်း၏ စောင်းသံကလေးတွင် စိတ်ဝင်စားမိခဲ့မိသည်။ တိုက်အပေါ်
ထပ်မှ ချောင်းဟန်လိုက်စဉ် မော့ကြည့်လိုက်သော မခင်ဝင်း၏ ချိုမြလှပ
သော မျက်နှာတွင် ငြိစွဲမိခဲ့သည်။ စောင်းသံတွင် စိတ်မဝင်စားဘဲ နေနိုင်အံ့
လော။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဂီတမှာဝါသနာထုံသည်။ ပါရမီ အခြေခံရှိသည်။

တီးသူကလည်း အဘကောင်းသမီး၊ ဆရာကောင်းတပည့် ပီသသည်။ ချိုမြ
သော မျက်နှာတွင် မငြိစွဲဘဲ နေအံ့လော။ သူ့မှာ ပန်းမြင်လျှင် ရစ်ဝဲသော
လိပ်ပြာလို ချစ်စရာမြင်လျှင် ရစ်ဝဲလိုသော လူပျိုလူရွယ် လူငယ်ကလေးသာ
ဖြစ်သည်။ မခင်ဝင်းမှာလည်း ပွင့်သစ်စပန်းလိုလှလို့ ကောင်းတုန်းအရွယ်
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မခင်ဝင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလိုသည်။ မခင်ဝင်းအမေကို
သိကျွမ်းလိုသည်။ ယခုအလွယ်တကူနှင့် သိကျွမ်းရလေပြီ။ အသိအကျွမ်း
ဖြစ်ရုံမက ဦးဘချို၊ ဒေါ်စောမြအေးကြည်စသူတို့ကို အကြောင်းပြုလျက်
မခင်ဝင်းတို့အိမ်သို့ ဝင်ထွက်ရန် တံခါးပေါက်ကိုပင် တွေ့မြင်ရလေပြီ။
ဒေါ်သိန်းကလည်း မျိုးမြင့်အား တွေ့တွေ့ချင်းဆိုသလိုပင် ခင်မင်သွားပေ၏။
ဈေးရောင်းရထိုင်းလို့ ခြောက်သွေ့ငြီးငွေ့နေတုန်း မျိုးမြင့် သူ့ထံရောက်လာ၏။
ပူလောင်အိုက်စပ်သော နေ့လယ်ခင်းတွင် လေအေးကလေး တိုးဝင်လာသည်
နှင့် တူလှလေ၏။ သမီးကလေးအကြောင်း ပြောချင်တုန်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ
နားထောင်သောမျိုးမြင့်ကို ပြောပြလိုက်ရသည်။ ဆရာသမားအကြောင်း
ဂုဏ်ယူပြောပြချင်တုန်း၊ ထိုအရာတွေကို ကြည်ညိုလေးစားပါသည်ဆိုသော
မျိုးမြင့်ကိုပြောပြလိုက်ရသည်။ ဒေါ်သိန်းက ထိုသူငယ်အား တွေ့တွေ့ချင်း
မခင်မိဘဲနေအံ့လော။ ထို့အပြင် သူ့မှာ ပုခက်တွင်းကပင် ဆုံးသွားလေပြီး
သော သားဦးကလေး ရှိခဲ့ဖူး၏။ သားဦးကလေးသာ အဖတ်တင်ပါက ဒီ
သူငယ်လောက် ရှိပေရောမည်။

မျိုးမြင့်သည် မြင်မြင်ချင်းဆိုသလို ပန်းကလေးနားတွင် ရစ်ဝဲလို
သော်လည်း၊ ဝတ်ရည်ကို စုပ်ဖို့ မစုပ်ဖို့ကား ဆုံးဖြတ်ရသေးသည် မဟုတ်
ပေ။ အသည်းနှလုံး၏ အလိုကိုကား လိုက်ခဲ့ပြီ။ ဦးနှောက်ကိုကား မတိုင်ပင်
ရသေး၊ စိတ်ဆန္ဒဆောင်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ပြီ။ ဉာဏ်ဖြင့်ကားမဆင်ခြင်ရသေး။



အခန်း (၄)

ညဉ့်သုံးယံခါ။ လေပြည်သာ။ လေပြည်လာ။ ဧရွေရင်မှာ။ လာနိုး
 မျှော်မိ။ ဖြေမပျော်နိုင်ဘူး။ ဘုန်းမယ့်ကိုထူး။ မဖူးသာ။ လွမ်းတာကပွား။
 အိုနတ်များ။ အိုအို... မ၊ ဘဲကို။ ဆိုငိုမှိုငိုရက်ကယ်ငေး။ သေလုပါပြီ။
 ကြွေလုပါပြီ။ အို... ဘာပြုမလာသေး။ ဘုန်းသူနှင့်ဝေး။ လေးမယ်ငယ်ကံ။
 ရေးမဘွယ်ဘန်သလေး။ ကြံကာပန်းပါဘိ။ လမ်းဘယ်မမြင်။ ရွှေပင်လယ်
 ဆီးသည်သို့။ နီးမယ်မထင်။ သုံးရွှေကြော့ရှင်။ ဘုန်းလာမမြင်သလေး။

နမလေးမယ့် သခင်။ တင်ရန်ကများ။ လှိုင်းကြီးတဲ့ရေ၊ မြစ်ကြော
 အဏ္ဏဝေသို့။ မစုံရွှေစကြာကွန်တယ်။ နန်းနေညွန့်ဘွား။ ဆိုလိုက်သော
 အသံမှာ ချိုသာကြည်လင်လှပေ၏။ ဆိုဟန်မှာလည်း ရေးသူ လှိုင်ထိပ်
 ခေါင်တင်၏ မျှော်တော်ယောင် စိတ်ဓာတ်ကို ဖမ်းမိထားသော ရင်တွင်းမှ
 ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆိုဟန်ဖြစ်၏။ အဆိုကိုမှေးပြီး လိုက်တီးပေးနေသော
 စောင်းသံမှာလည်း အနွဲ့အညှု အသာ အပျောင်း အနှေးအတော့ စသည်
 တို့ဖြင့် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလှ၏။

ဆိုသံနှင့် --စောင်းသံတို့သည် လှိုင်းတအိအိစီးလာသော ရွက်လှေ
 ငယ်၏ သာယာခြင်းမျိုးဖြင့် မျိုးမြင့်ထံသို့ တသွင်သွင်ဝင်၍ လာလေ၏။
 မျိုးမြင့်မှာ ရှေ့က စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်ဆီသို့ မျက်စိအစုံကို ပို့နိုင်သည့်
 တိုင်အောင် စိတ်အာရုံကို မပို့နိုင်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး

ကုလားသိုင်း ကျောမိုပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ အဆိုအတီးတွင်သာ နစ်မြုပ်နေလေတော့၏။ ကြယ်ကလေးတွေက မိုတ်တုံ ဖွင့်တုံပြု၍ ကျီစယ်နေကြဟန်။ လေပြည်ကလေးက ရင်ကိုတိုးခွေ၍ မချီအောင် ကလိနွိုးဆွနေဟန်၊ လာနိုးလာနိုးမျှော်သော်လည်း ရွှေကိုယ်တော်မရောက်လာသဖြင့် မဖူးသာလွမ်းတာက ပွားနေဟန်။ နတ်များကို တိုင်တည်နေဟန်၊ ဆီလုပါပြီ ကြွေလုပါပြီစသည်ဖြင့် ညည်းညူနေဟန်။ ပင်လယ်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ပစ်စွန့်လွှင့်ခွာသွားလေပြီလားဟု စိုးရိမ်နေဟန်တို့ကို ထင်မြင်လာလေသည်။ မျှော်တသူကို သနားနေမိသည်။ သီဆိုသူကိုလည်း မျှော်တသူအဖြစ်ဖြင့် ထင်ယောင်မြင်ယောင်လာလေသည်။ ဘယ်သူ့ကို မျှော်တနေသလဲ၊ ငါ့ကို မျှော်တတာမှ ဟုတ်ပါလေသလား စသည်ဖြင့် တွေးတောပြီး အဆွေးနယ်သို့ ရောက်သွားပြန်လေသည်။ ဟိုက အဆိုအတီး ပြီးသွားသော်လည်း သူကဆွေး၍ မပြီးသေး။ ဆိုသံမှာ မခင်ဝင်း၏ အသံဖြစ်သည်ကို သူဖမ်းမိ၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူတီးပေးသလဲ သူမသိ။ တီးပေးသူမှာ မခင်ဝင်းမျှော်တနေသူပင် ဖြစ်လေရော့သလားဟု သူကြောင့်ကြမိသည်။ ဖြစ်တတ်သည်ဟုလည်း အစွဲဖြစ်လာလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ အသံက “ကိုင်း ပြန်ဆိုစမ်း” ဟုပြောလိုက်သည်။ ဤအသံမှာ ဒေါ်သိန်း၏ အသံမဟုတ်။

“ညဉ့်သုံးယံခါ။ လေပြည်လာ။ လေပြည်လာ။ ဧရွေရင်မှာ”

ဆိုသူက ဆိုလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမကြီး အသံက “နေဦးနေဦး” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ဆိုသူက ရပ်လိုက်လျှင် ထိုမိန်းမကြီးအသံက၊

“ညဉ့်သုံးယံခါ... လေပြည်လာ... လေပြည်လာ... ပြီးတော့ အေးမှာ ရှည်ရှည်ဆွဲထား၊ ဆွဲထားတုန်း အတီးကဖွဲ့ ပေးရတယ်၊ ပြီးမှ ရွေရင်မှာကို ဝင်ဆိုရတယ်။ ပြီးတော့လည်း ရွှေအစကို နှစ်ပေါက်ရောက်အောင် ဆိုရတယ်ကွဲကြားလား၊ မခင်ဝင်း”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မျိုးမြင့်သည် ထိုစကားများကို ကြားသောအခါ မခင်ဝင်း အဆိုသင်နေပြီဟု တပ်အပ်သိတော့သည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်သို့သွားလေ

သည်။ အပြင်တွင် မှောင်လျက်နေ၏။ သီချင်းသံကြားပြီး သူ့စိတ်ကူးကြည့်လိုက်သော ညလိုသာယာသည်မဟုတ်။ မှိတ်တုံဖွင့်တုံ ပြုနေသောကြယ်များကိုလည်း တိမ်ဖုံးလျက်ရှိသည်။ လမင်းသည်လည်း တိမ်ကြားများဝယ် တူတူပုန်းတမ်း ကစားလျက်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာကိုသာ ပုန်းနိုင်လျက် ဘေးဖြာနေသောအရောင်ကိုကား လုံအောင် မဖုံးနိုင်သဖြင့် လမင်းမှာ ကလေးငယ် တူတူပုန်းသလိုသာ ဖြစ်နေသည်။ မျိုးမြင့်သည် သူ့ပြတင်းပေါက်အောက်တွင်ရှိသော မခင်ဝင်း၏ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပိတ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ မခင်ဝင်းတို့မှာ သီဆိုတီးမှုတ်နေကြသည်။

လာနိုးမျှော်မိ။ ဖြေမပျော်နိုင်ဘူး။ ဘုန်းမယ့်ကိုထူး။ မဖူးသာ လွမ်းတာကပွား။ ရှင်နတ်များ။ အိုအို... မ၊ ဘဲကို...။

“နေဦး... နေဦး...။ မဖူးသာလွမ်းတာကပွား။ ရှင်နတ်များ... အိုအိုမ၊ဘဲကို။ ဆိုတဲ့အပိုဒ်မှာ ရှင်နတ်များ ဆိုပြီးတော့ တီးလုံး အတောကစည်းနှစ်ခန်းဖွဲ့ပြီးမှ မ၊ဘဲကို ဆက်ရမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

သင်တဲ့ဆရာမကြီးက ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဒေါ်စောမြအေးကြည်ပဲ ထင်တယ်။ မျိုးမြင့်သည် ပြတင်းဝတွင် လက်ပိုက်၍ မှီကာ၊ နားစိုက်နေလေသည်။ ဒေါ်စောမြအေးကြည်လာရင် ငါ့ကိုခေါ်မယ်ဆိုပြီး ဘာလို့မခေါ်ပါလိမ့်။ မခင်ဝင်းအမေဟာ ပေးထားတဲ့ကတိမေ့နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မခေါ်ချင်လို့လား။ သူ့သမီးအနား ရစ်ဝဲချင်တဲ့ ငါ့အကြံကို သူ့သိသွားလေပြီလား။ အကြံသိသွားရင် ပိုပြီးခေါ်ချင်ရမယ်မဟုတ်လား။ ငါက ကောလိပ်ကျောင်းသား။ သူတို့က လမ်းဘေးဈေးသည်။ ငါ့ကိုခေါ်ချင်ရမယ်...။ ငါ့ကို ဖမ်းချင်ရမယ်...။ ခုဘာကြောင့် ငါ့ကိုလာမခေါ်ပါလိမ့်။ မျိုးမြင့်သည် စိတ်နာသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး၏ ဂုဏ်ကိုထိခိုက်သည့်နှယ်ခံစားမိလေသည်။ သို့ရာတွင် သာယာညှင်းပျောင်းသော သီဆိုသံနှင့် တီးသံတို့က သူ့အသည်းနှလုံးကို ပျော့ပျောင်းနူးညံ့အောင် ဖန်နေလေသည်။

ထိုအတွင်း အောက်ထပ်မှ “မောင်မျိုးမြင့်” ဟု ဦးလေးဦးကျော်လှ၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကပျာကယာ အောက်ဆင်းသွားသောအခါ

ဦးလေးဦးကျော်လှက ဆီး၍ သူ့အားပြောလိုက်သည်။ “ဟိုဘက်အိမ်က မသိန်းက ပြောတယ်။ မင်းဒေါ်စောမြအေးကြည်လာရင် တွေ့ချင်လို့ အသံ ပြုပါ ဆိုသတဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဦးလေးရဲ့... မကြာခင်က ဒေါ်သိန်းဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်ရင်း စကားစပ်မိတာနဲ့ မှာထားတယ်”

“အေး... အေး... ခုဒေါ်စောမြအေးကြည်ရောက်နေတယ် တွေ့ချင်ရင် လာပါတဲ့ကွယ်”

“ကျွန်တော်သွားတွေ့ချည်မယ်နော်... ဦးလေး”

“အေး... အေး... သွားသွား”

ဝမ်းသာအားရနှင့် ကပျာကသီသွားတော့မည်လုပ်နေဆဲ ဒေါ်အေးခင်က “အပေါ်ကမီးခွက် မှိန်ထားခဲ့ရဲ့လားလူလေး”ဟု မေးလိုက်သဖြင့် ခြေတုံ့သွားပြီး “ကျွန်တော်သွားမှိန်လိုက်မယ်”ဟု ဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးအဖြန်း တက်သွားရသေးသည်။ မီးမှိန်ပြီး အပြေးအဖြန်းဆင်းကာ မခင်ဝင်းတို့ အိမ်ဘက်သို့ အပြေးအဖြန်း ကူးသွားလေသည်။

မခင်ဝင်းတို့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဖိနပ်ချွတ်နှင့်ဆက်နေသည့် ခေါက်တံခါးကြီးကို အကုန်ဖွင့်ထားသော်လည်း၊ အခန်းထဲမှာ လက်ဆွဲမီးအိမ်ကလေး တစ်လုံးသာရှိသဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးမြင့်အား ခေါက်တံခါးဝ ဖိနပ်ချွတ်ပေါ်ရောက်မှ မခင်ဝင်းတို့က မြင်ကြရလေသည်။ မျိုးမြင့်မှာ ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်ကာ တံခါးဝမှာ ရပ်နေသည်။ မခင်ဝင်းက သူ့အား အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်သိန်းက ဖော်ရွေစွာ . . .

“ဪလားပြီလား၊ လာပါ မောင်ရင်ထိုင်ပါ”

မျိုးမြင့်သည် အခန်းအတွင်းရှိ သင်ဖြူးပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဖိနပ်ချွတ်တွင် ခြေတွဲလွဲ ချထားလေသည်။

“ထိုင်ပါမောင်ရင် အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် တက်ထိုင်ပါ”

ဒေါ်သိန်းက ဖိတ်ပြန်သဖြင့် အိမ်ပေါ်အရောက်တက်ပြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်အား ရိုသေသမှုပြဟန်နှင့် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်နေလေသည်။

ခင်ဝင်းသည် စောင်းကို ကောက်ယူ၍ အတောကလေးများ ဟိုနှယ် သည်နှယ် နှော့ပြီးနေလေသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ နောက်သို့ကူးသော တံခါးအနီးတွင် မျက်မမြင် အမယ်အိုတစ်ယောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေလေသည်။ အမေအိုကား အိမ် ရှေ့လမ်းပေါ်ဆီသို့ မျက်နှာမူထားကာ ဆိုရာတီးရာဘက်သို့ နားစွင့်လျက် နေသည်။ ဒေါ်စောမြအေးကြည်က နံရံကိုကျောပေး၍ ထိုင်နေလေသည်။

ဒေါ်သိန်းက ဒေါ်စောမြအေးကြည်ဘက်သို့

“မမ... ဒီသူငယ်ပါပဲ မောင်မျိုးမြင့်ဆိုတာ”

“ဪ ဟုတ်လား” ဟုဆိုပြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်က မျိုးမြင့်အား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး... အေး... ကဗျာဂီတ ရိုသေလေးစားတယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ ဒေါ်ဒေါ်က အများကြီးဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် တွေ့ရတာလည်း ဝမ်းသာ ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို နာမည်ကြားနဲ့ ကြည်ညို နေရတာပါပဲ။ လူကိုယ်တိုင် တွေ့ချင်လွန်းလို့ ခုလိုလာတွေ့ရတာပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ကဗျာဂီတ ဝါသနာပါ အရေးအသားလည်း လေ့ကျင့်မိပါရဲ့ အဆိုလည်း မန္တလေးတုန်းက တတ်ဖူးပါရဲ့”

ခင်ဝင်းသည် စောင်းကြိုးညှိနေရာမှ မျိုးမြင့်အေး မော်၍တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

မျိုးမြင့်မှာ ဒေါ်စောမြအေးကြည်အား ပြောပြနေသည်ဟု ဆိုရသော် လည်း၊ ခင်ဝင်းကိုပါ ရည်စူးပြောခြင်းဖြစ်လျက် ခင်ဝင်းဘက်မျက်နှာမူ ထားသည်ဖြစ်ပေရာ၊ မော်ကြည့်လိုက်သော ခင်ဝင်း၏ မျက်လုံးများကို သူ့ မျက်လုံးများဖြင့် ဖမ်းယူခိုလိုက်လေသည်။

“ဪ ငါ့တူက မန္တလေးနေဖူးသလား” ဟု ဒေါ်စောမြအေးကြည် က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မန္တလေးက အိုင်အေအောင်ပြီး ဒီနှစ်မှာရန်ကုန်ကို ပြောင်း

လာခဲ့ပါတယ်။”

“အေး... အေး... ရှေးကတော့ ရတနာပုံ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးဟာ ကဗျာဂီတ ပန်းချီပန်းပု မြန်မာမှုအနုပညာတွေ မြို့တော်ပေါ့ကွယ်၊ ခုတော့ အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူပြီးတဲ့နောက် တရွေ့ရွေ့ အနုပညာမြို့တော်အဖြစ်မှ ရပ်စဲသွားတာပါပဲ၊ ခေတ်ကာလအားလျော်စွာ မင်းနေပြည်တော်က ရန်ကုန် မြို့ဖြစ်လာတော့ မြန်မာမှုအနုပညာဟာလည်း ရန်ကုန်ကို ဗဟိုပြုရပြန်တာ ကိုကွဲ့။ ခုတော့ ဆရာဦးဘချို ဝန်ကြီးဖြစ်လို့ ကဗျာတွေ ဂီတတွေ မြန်မာမှု အနုပညာတွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်တော့မယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ အားတက် နေကြတယ်။ ကဲ... ကဲ... ကြုံတုန်းဆုံတုန်း ငါ့တူနဲ့ ဗဟုသုတ နှီးနှောရသေး တာပေါ့၊ ပထမ ငါ့တူပညာလည်း သိပါရစေဦး၊ ငါ့တူ တတ်ထားတာထဲက တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြစမ်းပါဦး”

မျိုးမြင့်က အမေအိုကြီး အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။ မျိုးမြင့် မှာ ရှက်သလိုလို လန့်သလိုလိုဖြစ်ပြီး ပြုံးနေလေသည်။

ခင်ဝင်းက မျိုးမြင့်အား တတ်တယ်ဆိုရင် ဆိုပြပါလားဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့် အကြည့်ဖြင့် ဆွပေးလိုက်လေသည်။

“ဆိုပါ ငါ့တူရယ် အတော်ပါပဲ၊ ဟောဒီက မခင်ဝင်းက အတီးရော အဆိုရော စွယ်စုံတတ်အောင် သင်နေတယ် ခုနင်က အဆိုတက်ပြီးပြီ၊ ခု အတီးတက်လို့”

မျိုးမြင့်က အားတက်သရော...

“အတီးရော အဆိုရော စွယ်စုံနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှားတယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်”

“ရှားသပေါ့ ငါ့တူရယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ဖြင့် ဒီက တူမလေးကို ပါရမီဖြည့်ပေးနေရတာပဲ၊ ကဲ... ကဲ... ဂန္ဓမာတောင်ဘွဲ့ကို ငါ့တူကဆို၊ မခင်ဝင်းက တီးလိမ့်မယ်... ဟဲ့အဝင်း တီးနိုင်ပြီမဟုတ်လား’

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

မခင်ဝင်းက စောင်းကြိုးများဝယ် လက်ချောင်းဖျားကလေးများဖြင့် နေ့လျက် တောပေးလိုက်သည်။

မျိုးမြင့်က ပြုံးပြီး အသံပြင်လိုက်သည်။

ဒေါ်စောမြအေးကြည်က

“အဆိုသမားက ဦးဆောင်ပြီးဆိုသွား...။ အတီးသမားက အဆိုနောက်က လိုက်ပြီးတီးရမယ် ကဲ... ဆို”

“ဂန္ဓမာတောင်လိုက်ချောင်မုတ်နန်း။ ဂူငယ်တွင်။”

ဒေါ်စောမြအေးကြည်က တားလိုက်ပြန်သည်။

“နေဦး... နေဦး... အဝင်းတီးပုံ မဟုတ်သေးဘူး။ အဆိုက ဂန္ဓမာတောင်ဆိုတဲ့နေရာမှာ သူက ဟန်ကုန်အောင်ဆိုသမျှ အတီးက သူ့နောက်လိုက်ပြီး သူ့အဆို ဟန်ကုန်အောင် ဖွဲ့တီးရတယ်။ အဲဒီကအစ ဂန္ဓမာတောင်က စည်းတစ်ခန်း။ လိုက်ချောင်မုတ်နန်းက စည်းတစ်ခန်း၊ အဲဒီနောက် ဂူငယ်တွင် ကျတော့မှ စည်းအမှန်အတီးမှန်ရောက်သွားတယ် ပြန်တီး”

“ဂန္ဓမာတောင်လိုက်ချောင်မုတ်နန်း။ ဂူငယ်တွင်။”

“အဲ... ဟုတ်ပြီ”

မွှေးတကြူကြူ၊ မဇ္ဈတည့်နတ်ပန်းပင်။ ဆွတ်ချူငယ်ယူငင် ပန်ဆင်လေ ပန်ဆင်လေ။ ပန်ဆင်ရည်စူးမြင်သူသာ စိတ်ကကူးသည်နှင့်လေး။ ယက္ခငယ်နတ်မှူး၊ ဘီလူးငယ်ကုမ္ဘာန်။ ချူသာနိုင်ပဲ နေမြဲစောင့်ကာရံ။ မချူသာပြန်ယူရန်ကြံရေး ခက်လှလေး။ တမျှော်မျှော် ညှိုးလျော်ခွေပျောင်း။ နွမ်းလျလျလေး။ ဝေဘူလျှံပန်း။ ရွှေဂူဖာလ် နန်းပေါ်ငယ်မှာ။ ပန်ဆင်ကာ။ ရွှေကေသာ မြန်းပါလို့။ သည်ပန်းမှမြတ်ပန်းတော်။

မျိုးမြင့်၏အသံမှာ အောင်၍ကြည်လင်သည်။ အဆိုမှာလည်း ပိုင်လှ၏။ ဂန္ဓမာတောင်ဆိုရမည်ဆိုကတည်းက မခင်ဝင်းအား ပန်းလှမဇ္ဈနေရာတွင် ထားပြီးဖြစ်သည်။ “ပန်ဆင်ရည်စူး၊ မြင်သူသာ စိတ်ကကူးသည်နှင့်လေး” ဟုဆိုရသောအခါ မခင်ဝင်းအား မိမိရင်ကိုဖွင့်ပြခြင်း ဖြစ်ပေရာ၊ ဆိုဟန်မှာ အထူးချစ်စရာကောင်းပါပေသည်။ “မချူသာပြန်ယူရန်ကြံရေး ခက်လှလေး။ တမျှော်မျှော်ညှိုးလျော်ခွေပျောင်း နွမ်းလျလျလေး...” ဟုဆိုရသောအခါ မခင်ဝင်းအား ရည်မှန်းသော ထေလုံးကလေးများ ဖြစ်နေရာ အနွဲ့အညှကောင်းသော ဆိုဟန်ဖြစ်လာလေ၏။

မခင်ဝင်း၏ လက်သံမှာလည်း ဆိုဟန်ကိုအမိလိုက်နိုင်ပေသည်။

အဆိုက ကြည်လင်လျှင် အတီးကအေးမြ၏။ ဆိုဟန်က ချစ်စရာကောင်းလျှင် တီးဟန်က ပို၍ချစ်စရာကောင်း၏။ ဆိုသူကညာလျှင် တီးသူကနွဲ့၏။ မျိုးမြင့်၏အဆိုနှင့် ခင်ဝင်း၏အတီး အယူအပို့ အတိုင်အဖောက် ညီလှ၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်ပင် ငေးနားထောင်ရအောင် ကောင်းသွားလေသည်။

ဒေါ်သိန်းလည်း ငေး၍နားထောင်နေမိ၏။ မျိုးမြင့်အား ချီးကျူးသည့် အကြည့်ဖြင့်၎င်း၊ မခင်ဝင်းအား ဂုဏ်ယူသည့်အကြည့်ဖြင့်၎င်း၊ ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကလေးစို့လာ၏။ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည် ကိုခင်မောင်အား မြင်ယောင်လာလေသည်။ ဒေါ်သိန်းသည် စို့လာသော မျက်ရည်ကို မသိမ်းဘဲ ထ၍ အိမ်တွင်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ဒေါ်စောမြအေးကြည်က...

“မင့်ဆရာက ဘယ်သူလဲကွဲ့” ဟုမေးလိုက်သည်။

“ရွှေပြည်ဦးဘတင်ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဪ... ဪ... ဒါကြောင့်မို့ အဆိုပိုင်ပေတာကိုး... ကျေးဇူးရှင် မြဝတီဝန်ကြီးကလည်း အရေးကောင်း၊ ငါ့တူကလည်း အဆိုကောင်း ငါ့တူမကလည်း အတီးကောင်း အကောင်းတွေစုသွားတာပေါ့ကွယ်”

ချီးကျူးခံရသူ မျိုးမြင့်နှင့် မခင်ဝင်းတို့မှာ မျက်နှာတွင် နှင်းဆီရောင် စို့လာသည့်တိုင် တမြိန်မြိန်ဖြစ်ပြီး ပြုံးနေကြလေ၏။

“ကြိုးစားကြပါကွယ်... ကြိုးစားကြပါ။ ကဗျာဂီတစာပေဆိုတဲ့ မြန်မာ အနုပညာတွေဟာ အခွန်တည်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အဒေါ်တို့လိုက်စားနေတဲ့ ကဗျာဂီတဟာ လူကိုသိမ်မွေ့စေတယ်။ ယဉ်ကျေးစေတယ်။ စကားစပ်မိလို့ ငါ့တူနဲ့ ငါ့တူမကို ပြောပြရဦးမယ်။ ကဗျာဂီတဟာ အလွန်တရာ မျက်မာန် ရှုနေတဲ့လူကိုပင် စိတ်ပြောင်းပြီးနူးညံ့သွားစေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေး”

ဒေါ်စောမြအေးကြည်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလွမ်းဆွတ်ပြီး ခပ်တွေတွေလုပ်နေလေသည်။ မျိုးမြင့်နှင့် ခင်ဝင်းတို့က နားစွင့်၍နေကြသည်။

“အဖြစ်အပျက်က ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ပေါ့ကွယ်...။ “ဒေါ်ဒေါ် ငယ်ငယ်တုန်းက သီပေါစော်ဘွားကြီး ဆာစောချယ်က သိမ်းပိုက်မြှောက်စား ထားတယ်။ ဒေါ်ဒေါ် အမိအဘပေးတဲ့ နာမည်ရင်းက ခင်စိန်ကြည်တဲ့။

တော်ဘုရားမြောက်စားတော်မူတော့မှ စောမြအေးကြည်လို့ အမည်ပြောင်းခဲ့ရတယ်။ စောဥက္ကာဆိုတဲ့ဘွဲ့ကိုလည်း တော်ဘုရားကြီးက သနားတော် မူထားတယ်။ စော်ဘွားကြီးမြောက်စားခြင်းခံနေရစဉ် မြန်မာမင်းများလက်ထက် မင်းသုံးနန်းသုံးဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီးများထံမှာ ကဗျာဂီတကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့တယ်”

“ဘယ်ဆရာတွေလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒေဝဏ္ဏန္ဒာတို့ ထားဝယ်ခင်ဥတို့နဲ့ တခြားဆရာတွေပေါ့ မောင်ရယ်”

“ဘယ်ကိုသွားပြီး လေ့လာရသလဲဒေါ်ဒေါ်”

“ဒီလိုကွဲ မြန်မာမင်း ပါတော်မူပြီးတဲ့နောက် မြန်မာမင်း စည်းစိမ်မျိုးနဲ့ စံနေတော်မူတာ၊ မြန်မာဘုရင်ရဲ့ အသုံးအဆောင်တွေကို ခံယူတော်မူတာ နန်းတွင်းမှာ ခစားနေခဲ့ကြရတဲ့ အနုပညာတွေကို ဆက်လက်မြောက်စား ထားတော်မူတာဟာ သိပေါ့ စော်ဘွားကြီးဆာစောချယ်ပဲ မောင်ရင်ရဲ့ ဒီတော့ ဂီတဘက်က အကျော်အမော်ဟူသမျှ သိပေါ့စော်ဘွားကြီးဟော်ထဲမှာ စုဝေးပြီးသား ဖြစ်နေတာကလား မောင်ရင်ရယ်။ အဲဒီဆရာအကျော်အမော်တွေထဲမှာ ပညာဆည်းပူးလို့ အတော်အတန် ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ ပညာရှိတွေ အားလုံးက ဒေါ်ဒေါ်ကို သိရုံဥက္ကဏ္ဍတီလို့ ဘွဲ့ပေးပြန်တယ်။ ဒါတွေက စကားစပ်မိလို့ ပြောရတာ ခုဒေါ်ဒေါ်ပြောချင်တာက ဂီတဟာ လူကို ဘယ်လောက် သိမ်မွေ့စေနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောချင်တာပဲ”

“ပြောပါဒေါ်ဒေါ် ၊ ပြောပါ”

မခင်ဝင်းသည် စောင်းကိုဆားမှာရှိသော ခုံကလေးပေါ်တွင် တရိုတသေချထားလိုက်သည်။

“တော်ဘုရားပွဲတော် တည်တဲ့အခါမှာ ထုံးစံအတိုင်း အဆိုတော် အတီးတော်များ ရှိရသပေါ့မောင်။ တော်ဘုရားကြီးဟာ ပွဲတော်တည်ပြီးလားဆိုမှဖြင့် ဘုရင့်လက်ထက်တော်က ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များသတိရပြီး ... ဒေါသအမျက် မကြာခဏ ဖြစ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို ဒေါသဝင်လာပြီလားဆိုမှဖြင့် ဟင်းပန်းကန်တွေခွဲ၊ အနီးအနားကလူတွေ ဆူပူကြိမ်းမောင်း။ အနားရှိတာနဲ့ ကောက်ပစ်လုပ်လေ့ရှိတယ်...။ အဲဒီနေ့ကတော့ ဒေါ်ဒေါ်က အဆိုနဲ့ဖျော်ဖြေရမယ့်နေ့ကွဲ့...။ ပွဲတော်တည်မယ်လုပ်တုန်း အမျက်တော်

ဝင်လာတယ်။ ပွဲတော်ရှေ့မှာ ဖင်ချလို့တောင် မထိုင်ဘူးမောင်ရေ...။ ဆောင့်
ကြောင့်ကြီးထိုင်ပြီး ရှူးရှဲနဲ့ ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ဟင်းပန်းကန်များလည်း ပစ်ခွဲ
ဒုန်းဒိုင်းနဲ့လုပ်နေတယ်။ အနားမှာ ဓားလှံ သေနတ်စတဲ့ လက်နက်များ
လည်းရှိတော့ မတော်တဆဆွဲဆက်ပစ်လိုက်မှာ ကြောက်နေကြရတယ်။
ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ဒေါ်က ပတ္တလားတော်တီးကို အတောကလေး ခေါက်စေတယ်။
အမျက်တော်မပြေဘူးမောင်ရေ၊ ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်က ချစ်သမျှကို ပတ်ပျိုးကို
တီးဆိုလိုက်တယ်။

“ချစ်သမျှကို မြင်းမိုရ်ရွှေတောင်လုံးသို့လေး။ လေးဆူဒီပါ။ သီတာ
ရေမြေ ဆုံးစေတော့လေး။”

ဒီလောက်ဆိုလိုက်ရင်ပဲ အပစ်အခတ်တော့ ရပ်စဲသွားတယ်။ သို့ပေ
မယ့် အမျက်တော်ကတော့ မပြေသေးဘူးကွဲ့။

“အို... ဘယ်မမုန်းပါတော့နိုင်၊ ကပ်လုံးပဆုံးတိုင်တိုင်၊ ရုံးညာပိုင်
အုံးပြိုင်သဉ္ဇာကြွေမှာလှလေ”

တော်တော်လေး ဆက်ဆိုမိတော့ အမျက်တော်ပြေရုံမက တော်ကြီး
ဘုရားကိုယ်တိုင် လိုက်ဆိုနေပါလေရော မောင်ရေ...။ မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်။
စားတော်ပွဲရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်ပြီး လိုက်ဆိုနေလိုက်တာ...

“တူပြိုင် - ဂူလိုဏ် - စကားသစ္စာခိုင်။ သံသာလေကမ်းတိုင်
တူပြိုင်လေ ကူးမယ်။ ဆုထူးငယ် ပန်ရွယ်သွန်း။”

“အဲဒီကျတော့ ဒေါ်ဒေါ်တောင်မပါဘူး။ တော်ဘုရားအသံချည်းပဲ။
သူ့အသံကြီးကလည်း အင်မတန်အောင်သကွဲ့။”

ဒေါ်စောမြအေးကြည်က နားနေသောအခါ မျိုးမြင့်က ဝင်၍...

“အင်မတန်မှတ်သားလောက်တဲ့ သာဓကပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်

“ဂီတရဲ့သတ္တိဟာ ကြီးပါပေတယ်...။ ဂီတကို နားမလည်ပါဘူးဆိုတဲ့
လူတောင် ဂီတရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားနိုင်ပါတယ်...။”

“ဟုတ်တာပေါ့မောင်၊ ကျုပ်ဘာမှနားမလည်ဘူး။ နားလည်းမထောင်
ချင်ဘူးဆိုပြီး တီးဝိုင်းနားက ထသွားတဲ့လူတောင် သူထသွားတုန်း နောက်
က ဖျောသံတီးပေးမယ်။ သို့မဟုတ် မျောက်သံတီးပေးမယ်ဆိုရင် မင်းတို့က

ဘာနောက်တာလဲလို့ ဒေါသနဲ့ မေးသေးတာပဲ။ ဒီတော့ ကဗျာဂီတစတဲ့ မြန်မာရတနာတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းတယ်ဆိုတာ အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်ပါမောင်။ တချို့မိဘလုပ်သားများက ကဗျာဂီတ ဝါသနာပါရင် စိတ်လွင့်တယ်၊ လေတယ်ဆိုပြီး ပိတ်ပင်ချင်ကြတယ်မောင်ရဲ့၊ ဒါဟာမှားတယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်ထင်တယ်။ စိတ်လွင့်တယ်ဆိုရင်လည်း ကောင်းသော လွင့်ခြင်းပဲ ကွဲ့။ မြင်းလောင်း ဖဲရိုက် သေရည်သောက် အပျော်လိုက် စတဲ့ လေတာလွင့်တာလို အကျိုးပျက်စေတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ စိတ်ကိုတောင် ယဉ်ကျေးစေသေးတယ်။ တစ်နည်းပြောမယ်ဆိုရင် မကောင်းမှုကို စိတ်မရောက်အောင် သွေးဆောင်ထားနိုင်တယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

မျိုးမြင့်က ကျေနပ်အားရစွာ...

“မှန်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ မှန်ပါတယ်”

အတန်ငယ် စကားမျှင်ပြတ်နေစဉ် မခင်ဝင်းက အမေးတစ်ခု ထုတ်၍ ဆက်လိုက်သည်။

“ဒေဝဏ္ဏန္ဒာဆရာကြီးတို့ ထားဝယ်မခင်ဥတို့က ဘာတွေများ သင်ပြသလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“သင်ပြတာတွေကတော့ အများအပြားပါပဲ။ အထူးမှတ်လောက်တာက လေးတစ်ချက်ကိုတော့ တူမတို့ကို ပြောပြရဦးမယ်။ တစ်နေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်က စုံနဲ့သာမြိုင်ရပြီးလို့ ကျေနပ်နေတုန်း ဒေဝဏ္ဏန္ဒာဆရာကြီးက “ဟဲ့ စုံနဲ့သာမြိုင်လယ်နဲ့ ထံတျာတေဘယ်ဟာက ခက်သလဲ” လို့ မေးတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်မှာ ဘာကြောင့်မေးပါလိမ့်မလဲလို့ အတော်အံ့သြသွားတယ်။ စုံနဲ့သာမြိုင်လယ်ဆိုတာက အတော် အတန်းမြင့်မှ သင်ရတဲ့ဥစ္စာကိုးကွဲ့။ ဒီတော့ ဆရာကြီးက ‘ထံတျာတေ’ဟာ အခြေခံပညာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းပညာနဲ့တူကြောင်း၊ ကျောင်းပညာခံရှိမှ သည့်ပြင်ဟာဆည်းပူးလို့ရသလို ‘ထံတျာတေ’ကို ပိုင်ပိုင်တတ်ထားဖို့လိုကြောင်း ပြောသွားတယ်ကွဲ့။”

ဒေါ်သိန်းကထွက်လာပြီး ကော်ဖီများလာချသည်။ မခင်ဝင်းက ကော်ဖီပန်းကန်များကိုယူပြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်နှင့်မျိုးမြင့်ရှေ့သို့ တည်ပေးသည်။ မျိုးမြင့်က မခင်ဝင်းအား ပြုံးလျက် ကြည့်ပြီး...

“နေပါစေ မခင်ဝင်းရယ်”

မခင်ဝင်းက ဘာမျှမပြော။ ဒေါ်သိန်းကသာ “သောက်ပါမောင်ရင် သောက်ပါ” ဟု လောကွတ်ပျူငှာ ပြောသည်။

ထိုအတွင်း ဒေါ်စောမြအေးကြည်၏ ခင်ပွန်း ကိုမောင်တင် ရောက် လာလေသည်။ ကိုမောင်တင်ကား ဒေါ်စောမြအေးကြည်ထက် ငယ်၏။ သို့ရာတွင် ကဗျာဂီတအရာ၌ ဒေါ်စောမြအေးကြည်နှင့် ပါရမီဖက် အစစ် အမှန်တည်း။

မခင်ဝင်းက ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကိုမောင်တင်ရှေ့မှာ တည်ရင်း...

“ဦးလေးတင်က သိပ်ကြာတာပဲ”

ကိုမောင်တင်က အကြောင်းပြချက်မှ မပေးရသေးခင် ဒေါ်စောမြ အေးကြည်က ဝင်၍...

“ကိုတင်ရေ ဟောဒီသူငယ်က ကောလိပ်ကျောင်းကတဲ့။ အဆိုဘက် မှာတော့ ရွှေပြည်ဆရာတင်ရဲ့ တပည့်ပဲ၊ မောင့်နာမည် ဘယ်သူတဲ့”

“မျိုးမြင့်ပါတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“အဲ... အဲ မောင်မျိုးမြင့်၊ ဒါကတော့ ဒေါ်ဒေါ်ယောက်ျားပေါ့ မောင်”
ဒေါ်သိန်းက အားလုံးအား။

“ကဲ-ကဲ... ကော်ဖီသောက်ကြပါဦး၊ အေးကုန်မယ်”

ကော်ဖီသောက်နေကြသဖြင့် အတန်ကြာ တိတ်နေသည်။ လမ်းပေါ်မှာ မူ မောင်းကလေး တနောင်နောင်ဖြင့် “စားလို့ကောင်း ဝါးလို့ကောင်း မြည်သံက တဖျောင်းဖျောင်းနဲ့ စမ်းချောင်းက ပဲကြီးလှော်၊ မြေပဲလှော်၊ ဆီးသီး” ဟု အော်သံကြားရလေသည်။

မျိုးမြင့်က ကော်ဖီပန်းကန်ချထားလိုက်ပြီး စကားစပြန်၏။

“နိုင်းငံခြားသံတွေကို ဗမာတွေယူပြီး တီးဆိုနေကြတာ ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“မြဝတီဝန်ကြီးလမ်းစဉ်ကို လိုက်ရင်ဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်ငဲ့ သဘောကျ ပါတယ်”

“မြဝတီဝန်ကြီးလမ်းစဉ်က ဘယ်လိုပါလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

ထိုသို့ မေးလိုက်စဉ် ကိုမောင်တင်က စွက်ဖက်ပြောလိုက်သည်။

“ကုလားများ အဆိုအတီးကို နားထောင်ကြည့်ပါလား။ ထွင်ထားတာ တွေလည်း အများကြီး၊ တခြားနိုင်ငံတွေက အသံတွေယူတာလည်း အများကြီး၊ သို့ပေမယ့် တဗလာဆိုတဲ့ ဗုံကလေးတော့ မစွန့်ဘူး မောင်ရင်ရေ၊ ကုလားထုံးစံအသံကို အခြေခံပြီးမှ တခြားဟာယူတာ။”

ကိုမောင်တင် ပြောပြီးသောအခါ ဒေါ်စောမြအေးကြည်က ဆက်ပြောလေသည်။

“မြဝတီမင်းကြီး လမ်းစဉ်က ရံဖန်ရံခါ သူများအသံကိုယူပြီး ဗမာအသံနဲ့ ငုံ့ပစ်တာငါ့တူရဲ့။ ဥပမာ မြဝတီမင်းကြီးရေးတဲ့၊ အထူးထူးငယ်နှင့် မြူးပျော်ဘွယ်ပေ။ ... အစချိတ် တောလားပတ်ပျိုးကြီး * ကြည့်ပါလား။ အဲဒီပတ်ပျိုးထဲမှာ ဘုရင်ဂျီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်သံတွေကို ယူထည့်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ဂျီကျောင်းတက်သံကို သက်သက်ပုံတူကူးယူပြီးထားတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို ဗမာသံတွေ ဆီလျော်အောင် ခြံရံပြီး ငုံ့ထားတယ်။ မြဝတီမင်းကြီးလိုပဲ ပြင်စည်မင်းသားကြီးလည်း နိုင်ငံခြားသံကိုယူတဲ့အခါ ယူတာပဲ။ ဥပမာ ပြင်စည်မင်းသားကြီးရေးတဲ့ “ရွှေတညာ” ယိုးဒယားသီချင်းကြီးကိုကြည့်။ တရုတ်သံကို ဗမာသံ ယိုးဒယားသံတွေ ဆီလျော်အောင် ခြံရံပြီးငုံ့ထည့်ထားတယ်။ ကိုတင်ရေ... ကျူးတသုံကစပြီး ဆိုစမ်းပါဦး။”

ကိုမောင်တင်က ဒိုးဒေါက်နှင့် ကောက်ဆိုလိုက်သည်။

ဒေါ်စောမြအေးကြည်က... တောက်... တောက်... ချမ်း။ တောက်... တောက်ချမ်းနှင့် စည်းလိုက်ပေးသည်။

“ကျူးတသုံ၊ ပဇ္ဇန်ဆော်နိုး၊ မိုးအမိုးမာန်၊ တိမ်ယံကွန်မြူး၊ မူးခွေယိုင်ကသာ၊ တွေ့မှိုင်ကာသာပင်၊ ဖြေလဲမရွှင်၊ ပျော်ဘွယ်သာဆင်၊ ပွေအင်ရွှေဘွင်လွန်ကြည်ကွဲ၊ သဲနေမရွှင်၊ မင်းလွင်မြူမှောင်၊ ပြင်ရောင်တောင်ခိုး၊ ခြယ်လှယ်အုံ့၊ မှိုင်းမှိုအာကာဘောင်။

* ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုတည်းဖြတ်သော ဂီတဝိသောဓနီကျမ်း

သို့ကလို ဒေါ်စောမြအေးကြည်တို့ ဇနီးမောင်နှံက သင်ပြကြသော အခါ မခင်ဝင်းနှင့် မောင်မျိုးမြင့်တို့မှာ တပြုံးပြုံးနှင့် သဘောခွေနေကြသည်။ ဒေါ်စောမြအေးကြည်ကဆက်ပြန်၏။

“အဲဒီလို ဗမာအသံနဲ့ ငုံ့ပြီးဆီလျော်အောင် ယူသွားရင် နားထောင်လို့ လည်း ကောင်းတယ်။ ဗမာမူလည်း မပျောက်တဲ့အတွက် ဗမာဥစ္စာလည်း တိုးတက်တယ်ကွဲ့၊ ခုဒီတစ်ခေတ်မှာ ဗမာသီချင်းကြီးတွေထဲကမူတွေ လက်မ လွှတ်ဘဲ၊ နိုင်ငံခြားသံ ငုံ့ယူတတ်တဲ့လူ၊ ဗမာသံမူတည်ပြီး တီထွင်နိုင်တဲ့လူ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတော့ နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်နဲ့ ရွှေတိုင်ညွန့်ပါပဲ မောင်ရယ်’ မျိုးမြင့်က ဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်လည်း သူတို့သီချင်းတွေဟာ လူကြိုက်အများဆုံးဖြစ်ပြီး၊ သူတို့ရဲ့ နာမည်တွေဟာ အခွန်တည် ကျန်ရစ်တာပဲနော်၊ ကျွန်တော် သူတို့ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကို တွေ့ပြီ ဒေါ်ဒေါ်”
မခင်ဝင်းကမေးပြန်သည်။

“ဥပမာအဖြစ်နဲ့ ရွှေတိုင်ညွန့်ရဲ့ ဘယ်သီချင်းကို ထောက်ပြမလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“သိပ်ဆိုကောင်းပြီး သိပ်ထင်ရှားတဲ့ နဂါးနီသီချင်းပေါ့ အဝင်းရဲ့။

“ကျန်းကျန်းမာမာချမ်းချမ်းသာသာ ဘေးရန်ကာဆီးမည်” ဆိုတဲ့အသံ တွေဟာ အနောက်နိုင်ငံသံကို ဗမာသံနဲ့ ခြံရံပြီး ငုံ့ထားတာပဲ’

ဒေါ်စောမြအေးကြည်က ရပ်နားလိုက်သောအခါ ကိုမောင်တင်က ဖြည့်စွက်သောအားဖြင့်။

“အရေးကြီးတာက ဗမာသီချင်းရေး ဆရာတွေဟာ ဗမာသီချင်းကြီး တွေကို မပစ်ပယ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်သုံးပြီး ရေးစပ်ဖို့ပဲကွဲ့”

မျိုးမြင့်က ထောက်ခံ၍၊

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဗျာဂီတအရာမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ အမွေအနှစ် ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာတွေကို အခြေခံပြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ အသစ်ဖန်တီးရေး ပြုလုပ်ရမှာပါပဲ။ ဒါမှဗမာ့ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဒေါ်စောမြအေးကြည်က ဝင်ပြန်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း သီချင်းဆန်းဆိုတာတွေ ပေါ်ခဲ့တာပဲ။ သီချင်းဆန်းဆိုပေမယ့် ခုပြောသလို အဟောင်းကို အခြေခံပြီး အသစ်တီထွင် ထားတာပေါ့ကွယ်။ ဒေါ်စိန်ကျော့တို့ ဒေါ်စိန်ငုံတို့ရဲ့ ရှေးသံဆန်းသီချင်းတွေဟာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ပြန်ဖော်ဖို့လိုတယ်ကွဲ့။”

မျိုးမြင့်က

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ဖော်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ခေတ်က သံဆန်းဘယ်လို တီထွင်တယ်ဆိုတာသိမှ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ သံဆန်းဘယ်လို တီထွင်ရမယ်ဆိုတာ သိနိုင်ကြမယ်”

“အေး အေး ကြိုးစားကြကွယ် ကြိုးစားကြ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ အရွယ်ကြီးကုန်ပြီ။ တစ်နေ့က ဦးဘချို ဒေါ်ဒေါ်အိမ်ရောက်လာတယ်။ ဂီတပညာတွေ အနုပညာတွေအတွက် အခြေအနေကောင်းတော့မယ်တဲ့။ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရတော့မှာမို့ အနုပညာဘက်ယဉ်ကျေးမှုဘက်မှာ အများကြီး လုပ်နိုင်တော့မယ်တဲ့။ ဂီတကျောင်းကြီးထောင်ပြီး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီး ခန့်ထားမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူလည်းပဲ လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်ထပ် ၁၅ ရက်တည်းပဲ ဝန်ကြီးလုပ်မယ်တဲ့။ ရာထူးပြန်အပ်ပြီး နိုင်ငံခြားလှည့်ပြီး အနုပညာတွေ လေ့လာဦးမယ်တဲ့ကွဲ့။”

ခင်ဝင်းက အံ့သြသံကလေးဖြင့်

“ဪ... ဝန်ကြီးရာထူးက ထွက်မယ်တဲ့လား ဒေါ်ဒေါ်”

“လွတ်လပ်ရေးရပြီး ၁၅ ရက်ကြာရင် ထွက်မယ်တဲ့”

ကိုမောင်တင်က သွားဟန်ပြင်ရင်း။

“ကိုင်း သွားကြမှပဲ ညဉ့်နက်နေပြီ၊ ကြိုးစားကြပါလေ ရှေ့ဆိုရင် အခွင့်အရေးကောင်းတော့မှာပါပဲ”

ကိုမောင်တင်နှင့် ဒေါ်စောမြအေးကြည်တို့ ထကြသည်။ မျိုးမြင့်ကလည်း ထလျက်...။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဘယ်မှာနေသလဲ။”

“ပုဇွန်တောင်မှာကွဲ့။”

သို့ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ခွဲကြသည်။ မျိုးမြင့်
တို့ ပြန်သွားသောအခါ ခင်ဝင်းသည် စောင်းတီး၍ ကျန်ရစ်သည်။ ခင်ဝင်း၏
တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပီတိဖြင့် တစ်မိမိတက်နေ၏။ ယင်းပီတိ၏ အဖျားခံ
ရာကား ဂီတနှင့် ဂီတတွင် ခင်ဝင်းနှင့် ဓာတ်တူနာမ်ဘက် ဖြစ်နေသော
မျိုးမြင့်တို့ ဖြစ်လေသည်။



အခန်း (၅)

မျိုးမြင့်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မောင်မျိုးမြင့်...

မျိုးမြင့်ဟာ ဘယ်လိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားမျိုးလဲ...။

မျိုးမြင့်သည် ကျောင်းမှန်မှန်တက်၏။ စာမှန်မှန်ဖတ်၏။ ပညာသင်ကြားရာတွင် သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ စာမေးပွဲအောင်ရန်ဖြစ်၏။ ဘီအေ စာမေးပွဲအောင်ပြီးလျှင် ရာထူးစာမေးပွဲတစ်ခုခုအောင်ရန်ဖြစ်သည်။ ဤသည်သာလျှင် လူအများတို့၏ အလိုဖြစ်သည်။ ဤသည်သာလျှင် သူ့မိဘများ အလိုဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးမြင့်မှာ သာမန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုအပ်ပေ၏။

သူ့တွင်နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ချင်သော အားကျခြင်းလည်း မရှိ။ နိုင်ငံရေးဝါဒတွေကို မုန်းလည်းမမုန်း၊ ရှုတ်လည်းမရှုတ်ချ၊ ချစ်လည်းမချစ်၊ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်းလည်း မပြု။ သို့ရာတွင် သာမန်မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် အခံကလေးတော့ ရှိပေသည်။

သူ့မှာ စာပေပါရဂူကြီးတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လောကဓာတ်ဆရာကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ထူးချွန်လိုသော ဆန္ဒအာလျလည်း မရှိပေ။

ဘီအေအောင်ပြီးလျှင် ရာထူးစာမေးပွဲ တစ်ခုခုအောင်မြင်ရန် ရည်

ရွယ်သော်လည်း ရာထူးစာမေးပွဲမအောင်လျှင် ဘာလုပ်မည်လဲဟူသော ပြဿနာကိုကား စဉ်းပင်မစဉ်းစားချေ။ ရာထူးစာမေးပွဲ အောင်မြင်ရန် ရည်စူးလျက် အထူးကြိုတင် ကြိုးပမ်းခြင်းလည်း မပြုပေ။ ဘီအေအတန်းသား တစ်ဦးအနေနှင့် တက်ရမည့်အတန်းကို တက်လိုက်ပြီး ဖတ်ရမည့်စာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်သည်။

ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့်ကား မျိုးမြင့်၏ အဆင့်အတန်းမှာ ဤမျှသာ။

ကဗျာဂီတဘက်၌ကား မျိုးမြင့်သည် ပါရမီဓာတ်ခံ ပြည့်စုံသည် ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ အသံကောင်း၏။ အဆိုလိမ္မာ၏။ အတီးပိုင်နိုင်၏။ အစပ်အဟပ် အဖွဲ့အနွဲ့ တို့၌ပင်လျှင် ကျွမ်းကျင်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ကဗျာဂီတ၌ ထူးချွန်အောင်ကြိုးစားနေသည်ဟူကား မဆိုသာ၊ ထမင်းပစ် ဟင်းပစ် စာအုပ်ပစ်ဖြစ်လောက်အောင် အထုံဝါသနာကြီးသည်ဟုလည်း မဆိုသာ၊ ကျောင်းသားတိုင်း အချိန်ပိုကလေးတော့ ရှိကြ၏။ ယင်း အချိန် ပိုကလေးကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း အသုံးပြုကြ၏။ မျိုးမြင့်ကား ကဗျာဂီတတွင်အသုံးချ၏။ ဘီအေအောင်ပြီးလျှင် ရာထူးစာမေးပွဲ တစ်ခုခု အောင်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။ ရာထူးအလုပ်အကိုင်ရှိသူတိုင်း အချိန်ပို ကလေးတော့ရမြဲတည်း။ ယင်းအချိန်ပိုကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း အသုံးပြုကြမည်သာ။ မျိုးမြင့်ကား ယင်းအချိန်ပိုကလေးကို ကဗျာဂီတ တွင် အသုံးပြုပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မျိုးမြင့်သည် ကဗျာဂီတဖြင့် ထိပ်ဆုံး တက်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရန်သော် လည်း ကောင်း၊ အိပ်မက်မျှ မမက်ချေ။

အမှန်သောအားဖြင့် ဘဝပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်၍ မျိုးမြင့် ထား ရှိအပ်သော သဘောထားများမှာ အကိုင်းမှ ပြန့်ကားထွက်ခါစ သစ်ရွက် ကလေး၏ အရောင်ကလေးနှင့်တူသည်။ ဖျော့တော့တော့ အစိမ်းဖြစ်သည်။ အစိမ်းရင့် မဟုတ်သေး။ အရောင်နု၏။ အရောင်မရင့်သေး။ ခင်ဝင်းအား ချစ်နေပြီမှန်၏။ သို့ရာတွင် ခင်ဝင်းမှတစ်ပါး ဤကမ္ဘာတွင် အခြားမိန်းမ မရှိတော့ပြီဟု ထင်မှတ်သောအချစ် မဟုတ်ပေ။ အခြားတစ်ပါး မိန်းမပျိုက လေးများချစ်စရာတွေလျှင် ရစ်ဝဲတတ်လေသည်။ ခင်ဝင်းနှင့် အခြားတစ်ပါး

မိန်းမပျိုကလေးများ ကွာခြားသောအချက်ရှိ၏။ ကဗျာဂီတနှင့် မျိုးမြင့်နီးစပ် သလို ခင်ဝင်းနှင့်နီးစပ်၏။ အခြားတစ်ပါး မိန်းမပျိုကလေးများနှင့် နီးစပ်ရန် ကား အခွင့်အလမ်းပင် ပေါ်ခဲလှသည်။ ယခုအခါ မျိုးမြင့်သည် ခင်ဝင်းတည်း ဟူသော ပန်းအလှကလေးကို ရစ်ဝဲရုံမက ဝင်ရောက်ရပ်နားရန်ပင် ဆုံးဖြတ် ပြီးလေပြီ။ ခင်ဝင်းအားပေးရန် ရည်းစားစာကလေးကိုပင် ရေးပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ချစ်ပါတယ်ဟု ပြန်ကြားလျှင် ဘာလုပ်မည်။ ယူမည်မယူဘူး စသည်ဖြင့် စဉ်းစားမထား အတည်ကြံသလားဟုလည်း မိမိကိုယ်မိမိ ဝေဖန် ပိုင်းခြားမှုမပြု။

တွေ့သည်၊ နီးစပ်သည်၊ ချစ်သည်။ ချစ်သည့်တိုင် အပြန်အလှန် ချစ်ရအောင်လုပ်မည်။ ဤမျှသာလျှင် မျိုးမြင့်၏အချစ်ဖြစ်၏။ သူ့အချစ်မှာ လည်း အကိုင်းမှပြန်ထွက်ခါစ သစ်ရွက်ကလေး၏ အရောင်သဖွယ် စိမ်း ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်သတည်း။ အရောင်နုသော အချစ်ဖြစ်သတည်း။

စောင်းသံ

သို့ရာတွင် သီချင်းတစ်ပုဒ် မည်မည်ရရတီးသော စောင်းသံမဟုတ်။ ဟိုကတစ်ကြိုး ဒီကတစ်ကြိုးကောက်၍ လက်သင့်သလို တီးသွားသော စောင်းသံဖြစ်သည်။

မိုးအုံ့လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မှောင်မည်းနေအောင် အုံ့ခြင်းမျိုး ကား မဟုတ်ပေ။

မျိုးမြင့်သည် တိုက်အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ဝမှာ ရပ်လျက်။ တစ် ဖက်အိမ် ပြတင်းပေါက်ဝတွင် စောင်းတီးနေသော ခင်ဝင်းအား ငုံ့ကြည့်နေ လေ၏။ ခင်ဝင်းက သူ့အားမမြင်သေးသော်လည်း သူကား အချစ်ဖြင့်မြူး ပြီး တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။ ခင်ဝင်း၏ စောင်းသံကလေးမှာ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသည်။ ခင်ဝင်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချစ်စရာကောင်းသည်။

“အဟမ်း” ခနဲ မျိုးမြင့်က ဖိုသံပေးလိုသည်။

ခင်ဝင်း ဇတ်ခနဲမော်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးကလေးများနှင့် အပြုံး တို့မှာ စိန်ရောင်လိုဖျတ်ခနဲ တောက်သွားကြ၏။ ၎င်းနောက် ဣန္ဒြေလုပ်ပြီး မျက်နှာငုံ့ကာ တီးမြဲတီးနေပြန်သည်။ မျိုးမြင့်သည် စာကလေးကို ပစ်ချ

လိုက်ရာ၊ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ခင်ဝင်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျသွားလေသည်။ ခင်ဝင်းက မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။ မျိုးမြင့်သည် ပြုံးပြပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သည်တော့မှ ခင်ဝင်းက စာကလေးကောက်ယူပြီး ကြည့်လေသည်။

“ဝင်း...”

စောင်းသံကလေး ကြားကြားပြီးတော့ ကိုကိုနှလုံးအိမ်တွင် ချစ်ဂီတ ပဲ့တင်ထပ်နေပါပြီ။ လှပတဲ့မျက်နှာနှင့် ပျူငှာနှစ်လိုဖွယ် အမူအရာတွေ မြင်မြင်ပြီးတော့ ကိုကိုအသည်းညှာမှာ ချစ်ပန်းတွေ ဝေဝေဖြာနေပါပြီ။

ဝင်းက ကိုကိုအချစ်ဂီတကို နားသောတ ဆင်နိုင်မနိုင် အချစ်ပန်းကို ဆင်မြန်းနိုင် မဆင်မြန်းနိုင် သိပါရစေ...

“ကိုကိုမြင့်”

စာကိုဖတ်ရသောအခါ ခင်ဝင်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဂီတသည် ချိုမြိန်၏။ ချစ်ဂီတသည် ပိုလို့ပင်ချိုမြိန်၏။ ပန်းသည်မွှေး၏။ ချစ်ပန်းသည် ပိုလို့မွှေး၏။ ခင်ဝင်းသည် ချစ်ဂီတနှင့် ချစ်ပန်းအရသာများကို တမြိန်မြိန် ခံစားနေမိ၏။ မျိုးမြင့်ကိုယ်တိုင် ချစ်ဂီတကို ဆိုလှာသယောင်ယောင် ချစ်ပန်းတွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီးပေးလှာ သယောင်ယောင် ထင်မြင်နေမိသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ဖတ်ပြန်သည်။ ကြည့်ပါဦး၊ သူ့ကိုယ်သူ ကိုကိုတဲ့၊ ကိုကိုမြင့်တဲ့ ခေါ်လိုက်ရမယ်၊ ခေါ်လိုက်ရမယ် စောင့်နေ၊ ချစ်ဂီတကို နားသောတ ဆင်နိုင် မဆင်နိုင်။ အချစ်ပန်းတိုင်ကို ဆင်မြန်းနိုင် မဆင်မြန်းနိုင် အဖြေတောင်းနေတယ်။ ခုချက်ချင်းအဖြေပေးရမလား။ ဟင်းရွက် ကန်စွန်းမှတ်လို့ လွယ်လိုက်လေ။ မပေးနိုင်သေးဘူး။ ခုအဖြေမပေးနိုင်သေးဘူး။ စဉ်းစားရဦးမယ်။ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဆိုတာ။

သို့ကလိုစာဖတ်ပြီး စိတ်ကူးနှင့် ရန်ထောင်နေစဉ် အပြင်က အမေ ဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်း၏ အိမ်ပေါ်တက်လာသောအသံနှင့် ငိုသံပါနှင့် ပြောလိုက်သံကို ကြားရလေသည်။

“အားလုံး ကိုယ်ကျိုးကြီးနည်းကုန်ကြပေါ့ သမီးရေ။”

ခင်ဝင်းသည် ကျီးကန်းလူမိသလို ဖြစ်သွားသည်။ စာကိုကပျာက
ယာ ခေါက်ပြီး ဘော်လီအကျီအိတ်မှာ ထည့်သည်။ ဖျတ်ခနဲထပြီး အပြင်
ခန်းသို့ ထွက်လေသည်။

ဒေါ်သိန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး
ရှုံ့မဲ့လျက်နေသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း နီမြန်းနေသောကြောင့် ငိုထား
ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ခင်ဝင်းက ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်းတို့ဖြင့်...

“မေမေ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဟင်”

“ပြောမပြချင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဆရာဦးဘချိုတို့ကို
လူမသမာသူတွေ သတ်သွားပြီတဲ့”

ခင်ဝင်းမှာ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွား၏။
အမေ့အနား ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလျက် အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေမိ၏။
နောက်မှ...

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား အမေရယ်”

ဒေါ်သိန်းသည် တရှိုက်ရှိုက်ဖြစ်လာပြန်သည်။ မျက်ရည်များကို
သုတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ကြားကြားချင်း ယုံရအခက် မယုံရအခက်မို့
မောင်တင်ကြီးကိုလွှတ်ပြီး အစုံစမ်းခိုင်းတယ်၊ ခုတော့ သူပြန်လာပြီ။ ဟုတ်
တယ်တဲ့ - ကိုယ်ကျိုးကြီး နည်းကုန်ကြပြီသမီးရယ်...”

ဒေါ်သိန်းသည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ငိုနေလေသည်။ ခင်ဝင်းရင်မှာလည်း
တဒိန်းဒိန်းခုန်ပြီး၊ ဆို၍ဆို၍ လာသည်။ ဒေါ်သိန်းနှင့် ခင်ဝင်းတို့အဖို့
ဗိုလ်ချုပ်မှာ ဘဝအခြေအနေ ချောင်လည်တိုးတက်ရေးအတွက် မျှော်လင့်
ချက်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဦးဘချိုမှာ အနုပညာအရာ မှီခိုအားထားစရာ
ကျောက်တိုင်ကြီးပမာ ငြိမ်းခဲ့လေသည်။ ၎င်းပြင် သူတို့မိသားစုတစ်စုသည်
ဦးဘချို၏ မိတ်ဆွေရင်းများလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ အမှန်အတိုင်းဆိုရသော်
ခင်ဝင်းတို့တစ်စု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပရိသတ်ဖြစ်ရသည်မှာ ဦးဘချိုကို
အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ခင်ဝင်းမှာ တွေးလေတွေးလေ နှမြော

လေ ဖြစ်လာသည်။ မျက်ရည်ဥကလေးများလည်း တစ်စုပြီးတစ်စု စီးဆင်းလာသည်။

ထိုတွင် မျက်မမြင်အမေအိုကြီးသည် နားစွင့်လျက် လက်ဖြင့်လမ်းကို စမ်းကာ စမ်းကာ ထွက်လာလေသည်။ သိလိုဇောကြီးစွာဖြင့်

“ဘာပြောတယ် သမီး ဗိုလ်ချုပ်တို့ဘာဖြစ်တယ်”

ဒေါ်သိန်းက အငိုရပ်၍...

“ဗိုလ်ချုပ်ရော၊ ဆရာဦးချိုရော၊ သခင်မြရော သည့်ပြင် ခေါင်းဆောင်သုံးလေးယောက်ရော လူယုတ်မာတွေ ဝင်သတ်သွားသတဲ့”

အမယ်အိုကြီးသည် ငေးပြီး မှိုင်းကျသွား၏။ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချပြီးနောက်

“ဟင် - သူတော်ကောင်းတွေကို မိစ္ဆာတွေ သတ်သွားသတဲ့လား၊ ဟင် ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်ကြပါ ပကောလား”

အမယ်ကြီး တိမ်လွှာဖုံးလျက်ရှိသော မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်တို့သည် ယိုစီး၍လာလေသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အခြားခေါင်းဆောင်များ ကျဆုံးသည့်အတွက် ယူကျုံးမရ နှမြောတသခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။ အချို့မှာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ယိုစီး၍ဆင်းရဲရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုရုံမျှမက ဟစ်အော်၍ ငိုကြသည်။ အချို့မှာ ခေါင်းကို နံရံနှင့်ဆောင့်ပြီး သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြသည်။ သတင်းကို ကြားလိုက်သည်ဆိုလျှင် စက်ရုံအလုပ်သမားသည် ထုနေသောတူကို ဆက်မထုလိုတော့ပြီ။ လယ်သမားသည် ထွန်တုံးကို ဆက်မနှင်လိုပြီ၊ ကလောင်အလုပ်သမားလည်းကလောင်ကို ဆက်မကိုင် မထားလိုတော့ပြီ၊ မြင်းလှည်းသမားလည်း မြင်းကိုဆက်မမောင်းလိုပြီ ဈေးသည်လည်း ဆက်မရောင်းလိုပြီ။

စမ်းချောင်း ရှမ်းလမ်းပေါ်ရှိ ဈေးတန်းကလေးမှာဆိုလျှင် ဝိုးတိုးဝါးတား သတင်းသဲ့သဲ့ ကြားကတည်းက “ဘုရားသိကြားမလို့ အသက်ချမ်းသာ ကြပါစေ”ဟု ဆုတောင်းရင်း သတင်းအခိုင်အမာကို စောင့်နေကြသည်။ ဈေးဝယ်ကို မမျှော်နိုင်ကြတော့ပြီ...။ သတင်းအခိုင်အမာကိုသာ စောင့်မျှော်

နေကြလေပြီ...။ သတင်းယူသွားသူ ကိုတင်ကြီးပြန်လာလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဆည်နိုင်၊ စီးလာသော စက်ဘီးကို ထိုးလှဲလိုက်သည်။
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်မှာမူ ကုလားထိုင်တွေကို ရိုက်ချိုးမိသည်။ ကြံပန်းခိုင်
သည်မှာ ကြံပန်းခိုင်တွေလွတ်ပစ်ပြီး အိမ်ပြန်သွားတော့သည်။ ရေခဲခြစ်နှင့်
ဖျော်ရည်ရောင်းသူသည် ဖျော်ရည်ပုလင်းများကို သွန်ပစ်ပြီး “တောက်
ရောင်းနေလို့ကော ဘာအသုံးကျဦးမလဲ” ဟု ဆိုလေသည်။ ဒေါ်သိန်းတို့
ဆိုင်များကား ဆိုင်ကိုပြုန်းခိုင်းခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ဘယ်သူမှ မလှုံ့
ဆော်ရဘဲ ဝမ်းနည်းခြင်းကို ပြကြလေ၏။

အချို့ရပ်ကွက်များ၌ လူထုသည် ဒေါသပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ကြ၏။
ရန်သူကို ချေမှုန်းအံ့ဟု အံ့ကြိတ်နေကြ၏။ အချို့မှာ ခဲ၊ ဓား၊ လှံ စသည်တို့
ကို ကိုင်စွဲ၍ ရန်သူရှိရာသို့ လိုက်ရန်စောင့်ကြ၏။ လက်နက်ကိုင် အင်အားစု
များအတွင်းရှိ ဗမာများသည် သေနတ်မောင်းကို တင်၍နေကြလေ၏။

အင်္ဂလိပ်နှင့်ကုလားစစ်သားများသည် လက်နက်များကိုင်လျက် မြို့
တွင်းလှည့်လည်ကာ ရန်စသောအပြုအမူများကို ပြုမူလျက်နေကြလေ၏။
ဗိုလ်ချုပ်တို့တစ်တွေအား သတ်သောတရားခံကို အကာအကွယ်ပေးရန်
သူတို့ကလည်း အဆင်သင့်ပြင်ဆင်နေကြဟန်တူလေသည်။



အခန်း (၆)

မိုးဥတုမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့က မိုးမရွာ။ မိုးမင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တကွသော ကျဆုံးသူ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်များ၏ အလောင်းများကို ဆေးရုံမှ ဂျူဗလီဟောသို့ ရွှေ့ပြောင်းရာ၌ ရောက်လာကြည့်ရှုကြသော ပရိသတ်အား သက်ညှာထောက်ထားဟန် တူပေ၏။

ပရိသတ်ကြီးကား ဆေးရုံကြီးမှ ဂျူဗလီဟောအထိ ကွက်လပ်မရှိအောင် စည်ကားလျက်ရှိလေ၏။

လူတို့သည် ရှေ့ဆောင်လာသော အလောင်းများကို လမ်းဘေးမှ လည်းကောင်း၊ ဝင်းထဲရံများပေါ်မှ လည်းကောင်း၊ ဘတ်စ်ကားအမှိုများပေါ်မှ လည်းကောင်း၊ အိမ်များပေါ်မှ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များပေါ်မှ လည်းကောင်း ရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။ ဂျူဗလီဟော အပေါ်ထပ်နှင့် အဆောင်များပေါ်တွင်လည်း ပြည့်ညပ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျော်ဦး၊ တင်လတ်နှင့် မျိုးမြင့်စသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသည် ဂျူဗလီဟောရှေ့ ဝင်းထဲရံအုတ်ခုံပေါ်တွင် ရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ကျော်ဦးကစ၍ စကားပြောလိုက်သည်။

“သိပ်နှမြောစရာကောင်းတာပဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်လို ခေါင်းဆောင်မျိုးဆိုရင် ဗမာ့ကျွန်ခေတ်မှာ ဒီတစ်ခါ ပေါ်ဖူးသေးတာပဲ - ”

မျိုးမြင့်က ခေါင်းညိတ်၍ သဘောတူပြီးနောက်-

“ဟုတ်တယ်၊ လူ့အဖိုးတန်တွေ ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်ကြီး ဆုံးရှုံးရတာပဲ...။ ဦးဘချိုဆိုရင် မြန်မာစာပေ၊ ကဗျာဂီတ မြန်မာမှု သုခုမပညာ အတွက် အစားမထိုးနိုင်တဲ့ ဆုံးရှုံးခြင်းကြီးပဲဗျ”

တင်လတ်က ဝင်လိုက်သည်။

“မနက်က ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်အိမ်ရောက်သွားသေးတယ်...”

“အလောင်းကို မြင်ခဲ့ရသေးသလား...” ဟု မျိုးမြင့်က မေးလိုက်၏။

“မြင်ခဲ့တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြည့်နေတုန်းကတော့ ရင်ဖိုရုံ ဝမ်းနည်းရုံပါပဲ၊ ဟင်္သာတဦးမြတို့လို လူကြီးတွေငိုနေတာမြင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည်တွေ ထိန်းမရတော့ဘူး”

ကျော်ဦးက ဒေါနှင့်မောနှင့်...

“အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားနဲ့ လက်ပါးစေတွေဟာ တယ် ရက်စက်တာပဲ၊ မနေ့ညက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ အစည်းအဝေးတုန်းက ကျွန်တော် စကားပြောရင်း... ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာတယ်။ ကျောင်းသားအားလုံးကတော့ ဒါဟာ နယ်ချဲ့သမားရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းကြီး သိကြပါတယ်’

တင်လတ် “တစ်ပြည်လုံး လူထုတစ်ရပ်လုံး သိကြပါတယ်”

မျိုးမြင့်ကလည်း ဒေါနှင့်မောနှင့်ဝင်၍...

“ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံရေး ဝါသနာမပါပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မနေနိုင်ဘူး၊ မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့အရပ်ထဲမှာ ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေ အစည်းအဝေးလုပ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးက ပြည်သူ့ရဲဘော်အကြံပေး အဖွဲ့မှာပါတော့... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအစည်းအဝေး လိုက်သွားတယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ တစ်ခုခုလုပ်ရမယ်လို့ နားလည်ပြီး ပြည်သူ့ရဲဘော်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်၊ တွေ့တဲ့လူအပေါင်းကတော့ အခုနေအခါမှာ ဒီလိုအချိန်မှာ ညီညွတ်ရေး အရေးအကြီးဆုံးပဲတဲ့”

ကျော်ဦး

“ဟုတ်တယ်၊ ညီညွတ်ရေး အရေးအကြီးပဲ...၊ ကွန်မြူနစ်တွေ...”

ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေ... ပါတီစွဲမထားဘဲ ညီညွတ်ရေး လုပ်ဖို့လိုတယ်”
သူတို့သည် စကားမပြောကြတော့ဘဲ အလောင်းရထားများဆီသို့
လှမ်းကြည့်နေကြတော့သည်။ အလောင်းရထားများကို မြင်သောအခါ
လူတိုင်း လူတိုင်း၏ ရင်တွင်းဝယ် ဆုံးရှုံးနှမြောမှု အသစ်ပွားကာ ဖိုလိုက်
ကြေကွဲခြင်း တစ်ဖန်ဖြစ်ကြရလေ၏။



အခန်း (၇)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အခြား ခေါင်းဆောင်တို့ ကျဆုံးခြင်းမှာ မြန်မာပြည် ပြည်သူလူထုကြီးအဖို့ ဈာပနကြေးစည်မဟုတ်ဘဲ၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်စည်သဖွယ် ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးအရယူရန် လှုံ့ဆော်မှု ပိုမိုပြင်းထန်လာလေသည်။ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို အဘက်ဘက်မှ တောင့်တလာကြသည်။ ဖဆပလ ကွန်မြူနစ် ညီညွတ်ရေးဟူ၍ အသံကျယ်စွာပေါ်ထွက်လာလေသည်။

မျိုးမြင့်သည် သူ့နေရာ သူ့အသိုက်အဝန်းတွင် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးစကားကို သွင်းလာ၏။ တတ်နိုင်သလောက် ညီညွတ်ရေးကို အလုပ်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ရန် ကြိုးစား၏။

သို့ရာတွင် မျိုးမြင့်မှာ နဂိုကမှ နိုင်ငံရေး စိတ်မဝင်စားရသည့်အထဲ၊ ညီညွတ်ရေး အကောင်အထည်မမြင်ရပဲ ကွဲပြားမှုကိုသာ တွေ့ကြုံနေရပြန်ရာ၊ အလွယ်နှင့်ပင် စိတ်ပျက်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံးသည့်ညက စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ထဲဝင်ခဲ့၏။ တက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ယခုမူကား တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်ရန် မဆိုထားဘိ တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ပင် အရောက်နည်းလျက် နေလေပြီ။ ပြည်သူ့ရဲဘော် ယူနိုဖောင်းကိုကား တစ်ခါတစ်ခါ ဖက်ရှင်သဘော ဝတ်လေ့ရှိ၏။ နိုင်ငံရေးကို သူ့စိတ်

ထဲမှာ သည့်ထက်ပို၍ မရောက်ပေ။

သူ့ကျောင်းစာတွင် သူသည်ခါတိုင်းလိုပင် ခပ်မှန်မှန်ဖြစ်၏။ အတီးအမှုတ် အဆိုအဖွဲ့တွင်ကား ခါတိုင်းထက် ပိုလာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ယခင်က သူ၏ဂီတမှာ ပွင့်သစ်စနှင့်တူလျှင် ယခု မခင်ဝင်းတည်းဟူသော ရောင်ခြည်ကြောင့် ကားကားစွင့်စွင့် အပွင့်ကြီးဖြစ်နေလေပြီ။

မခင်ဝင်း၏စောင်းသံလွင့်လာလျှင် သူ့တေးတျာသံပင် ရောလွင့်ရမှ ပြည့်စုံသည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့အသည်းနှလုံးမှ သီချင်းများထွက်လာလျှင်၊ မခင်ဝင်း၏ စောင်းသံကား ဆီးကြိုခေါ်ငင်ပါမှ အသက်ဝင်သည်ဟု ယူဆသည်။ ဂီတက သူ့အား မခင်ဝင်းထံသို့ ဆွဲပို့နေသည်။ မခင်ဝင်းကလည်း သူ့အား၊ ဂီတထံသို့ဆွဲပို့နေသည်။ မခင်ဝင်း၏ ဂီတမှာလည်း၊ ယခင်က ပွင့်သစ်စဆိုလျှင် ယခုမျိုးမြင့်တည်းဟူသော ရောင်ခြည်ကြောင့် ကားကားစွင့်စွင့် အပွင့်ကြီးဖြစ်နေလေပြီ။

မခင်ဝင်းမှာ စောင်းကြိုးများပေါ်တွင် ဆော့ကစားနေကြသော သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို မျိုးမြင့်၏ တေတျာကသာလျှင် အကောင်းဆုံးပဲ့ကိုင်နိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်လျက်ရှိလေပြီ...။ မခင်ဝင်းသည် သူ၏ဂီတဥယျာဉ်ကို အလှအပအစည်ကားဆုံးဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးနိုင်သော ဥယျာဉ်မှူးမှာ မျိုးမြင့်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆလျက်ရှိလေပြီ။

သို့ရာတွင် ခင်ဝင်းမှာ အလွန်မျိုသိပ်နိုင်သော ပြကတေ့ဣန္ဒြေရှင်ကလေးဖြစ်လာသည်။ ရတနာသိုက်ကို ဖွင့်လှစ်ပြရန်ဝန်လေးလှသော ဥစ္စာစောင့်မကလေးကဲ့သို့ ရင်ကိုဖွင့်လှစ်ပြရန် ဝန်လေးလှလေသည်။ မျိုးမြင့်သည် ရတနာသိုက်ဖွင့်လှစ်ရန် သော့အမျိုးမျိုးစမ်း၏။ တေးတျာဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။ မပွင့်သေး စာတိုစာရှည်ဖြင့် ညာ၍စမ်း၏ မပွင့်သေး။ စကားဖြင့် ထေ့ကာ ဖွင့်ကြည့်၏ မပွင့်သေး၊ ထို့ကြောင့် မျိုးမြင့်သည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေလေသည်။

ဟန်အမူအရာ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ရလျှင် ခင်ဝင်းက သူ့အား ချစ်နေသည်ဟု ယူမှတ်နိုင်သော်လည်း ဝန်ခံချက်အတိအကျမရသေးသဖြင့် စိတ်မချနိုင်သေးဖြစ်နေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ဒေါသငွေ့ကလေး တက်တက်

လာပြီး... မာနပါသော အယူအဆပင် ဖြစ်ပေါ်တတ်လေသည်။ ငါ့လိုကောလိပ်
ကျောင်းသားက၊ ဒင့်လို လမ်းဘေးဈေးသည်ရဲ့သမီးကို ဘာလို့အောက်ကျို
ရမှာလဲ။ ဒင့်ကဘာမို့ ငါ့လိုလူကို ခုထိမကြိုက်ကျိုးကျွန်မာန်တွေ လွန်နေရ
တာလဲ။ သို့ကလိုမာနပါသော အယူအဆ ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် ခင်ဝင်း
အပေါ်တွင် စိတ်ပျက်သွားပြန်လေသည်။ ဒင်းကမကြိုက်ဘူးဆိုလည်း
ကောင်းပါတယ်လေ... ငါ့အဖေ ငါ့အမေ ငါ့ဦးလေးတို့ကဆိုရင် ငါ့ကိုသူနှင့်
သဘောတူကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်းတယ် ရာထူးစာမေးပွဲအောင်မြင်
ပြီးခါမှ အဖေအမေသဘောကျ ငါသဘောကျရှာပြီး ခေါင်းခေါက်ယူမယ်။

သို့ရာတွင် မျိုးမြင့်နှင့်ခင်ဝင်းမှာ ဥဩနှင့်လတပေါင်းလို ဖြစ်နေ၏။
ဥဩက လတပေါင်းကို ကြိုဆို၏။ လတပေါင်းက ဥဩကို လက်ခံရုံမက
သာယာစွာ ရင့်ကျူးအောင် စေ့ဆော်ပေး၏။ မျိုးမြင့်ကသီဆိုလျှင် ခင်ဝင်းက
တီးရမည်။ ခင်ဝင်းက တီးလျှင် မျိုးမြင့်က ဆိုရမည်။

သောင်းရွှေလယ်ပိုင်စိုး၊ မိုးနတ်မယ်။ ရွှေသဲကျွမ်းမျှ လွမ်းရတယ်။
ပူပုံပွေလို့သာ။ ကြွေမည့်နှယ်။ လောင်းနေနှယ် ပိုင်ဆုံးဘုန်းများ
မယ်။ ကုန်ခြေပမ်းလို့ လှမ်းနိုင်ဖွယ်။ ဘယ်မြိုင်ညိုကသာ ကြိုရမယ်ကြံရည်
ရွယ်လို့ ငယ်ညှိုးဆွေး။

မျိုးမြင့်က ဆက်ဆိုနေစဉ်... ခင်ဝင်းက အတီးရပ်လိုက်သည်။ သူ
အတီးရပ်လိုက်ရုံမက “ခဏ... ခဏ...”ဟုဆိုပြီး မျိုးမြင့်အားလည်း တား
ထားပြန်သည်။

မျိုးမြင့်ကား ဆိုကောင်းတုန်း ရပ်လိုက်ရသည်နှင့် အံ့လည်းအံ့ဩ
ခုလည်း ခုသွားလျက်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဝင်းရဲ့”
“ပြောစရာကလေးရှိလို့ပါအစ်ကိုကြီးရဲ့... ရှေ့ဆက်ရင် အိုပမ်းပါဘိ
မဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်လေ အဲဒါပဲ ဆက်ဆိုမလို့ပဲ”
“ဒေါ်ဒေါ်ပြောထားတာကလေး သတိရလို့ပါ”
“ဒေါ်စောမြအေးကြည်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုကာလခေတ်စားနေတဲ့ ၇ သံချိုဆိုသော အဲဒီ အိုပမ်း ပါဘိက စတယ်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ငယ်ငယ်က အိုပမ်းပါဘိ၊ လှမ်းခြေယူနေေး၊ ပူရေးပိုခဲ့ပြီ။ စခန့်ကြော့နန်းမြေဝေး၊ မြူမှေးညိုလဲ့စီ...။ အစရှိတဲ့ အပုဒ်တွေကိုယူပြီး ကိုလံဘီယာ ဓာတ်ပြားအတွက် ဆိုသတဲ့ အဲဒီ ၇ သံချိုကို လူကြိုက်များသွားတယ်တဲ့။ နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်က ဒေါ်ဒေါ်ဆီလာပြီး ဒီအသံနဲ့ သီချင်းစပ်ပါရစေဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်က ကူညီပေးသတဲ့။ ရွှေတိုင် ညွန့်လည်း ဒီလိုပဲ ဒေါ်ဒေါ်အကူအညီနဲ့ ၇ သံချိုတွေ စပ်လေ့ရှိသတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ၇ သံချိုအစ အိုပမ်း ကလို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီတော့ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ၇ သံချိုဟန်နဲ့ ကျကျနန ဆိုပါနော်... အစ်ကိုကြီး”

ပြောပြောဆိုဆို ခင်ဝင်းသည် ရှေ့ကအကွက်ဆက်တောက်ပြီး ကြို့ တီးလိုက်လေသည်။ မျိုးမြင့်မှာ စောဒကတက်ချိန်မရတော့ဘဲ “နေနှင့် ဦးနော်...” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့် အပြုံးနှင့်အကြည့်များဖြင့် ဆက်ဆိုလေတော့သည်။

အိုပမ်းပါဘိ၊ လှမ်းခြေယူနေေး၊ ပူရေးပိုခဲ့ပြီ။ စခန့်ကြော့နန်း မြေဝေး၊ မြူမှေးညိုလဲ့စီ၊ ခါနွေကြော့ဦး၊ ညွာကြော့တော့မှူး၊ လေရူးဆော် လှုံချို၊ အိုမာလာ စံမုံဖူး၊ ငုံကြိုင့်လှိုင်လန်းထုံထုံညီ၊ မြိုင်နန်းက ဆန်းသီဂီ၊ တိုးမြက်နွရာ၊ ရွှေစာမရီ၊ တောတောင်သာဟန် ညံစီစီ၊ ရည်ရော်ရမ်းလို့ လှမ်းနိုင်ပြီ၊ ရွှေဒါဟာတိုင်း မယ်ရီဆီ၊ မရောက် ကယ်နိုင်ပြီ ကွာလှမ်းဝေး၊ ဘယ်ဝယ်လေ ဘယ်တုန်းအား ဖြေဖျော် များ ပျော်လိမ့်မယ်၊ သူတိုင်းကြော့ ကာလံနယ်၊ လွမ်းရန်ကြွယ်လို့ သွယ်သွယ်ဆွေး။

သီဆိုတီးမှုတ်ပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ မျိုးမြင့်မှာ အချစ်အာသာငမ်းငမ်းတက်လာပြီး ခင်ဝင်းအား စားတော့ ဝါးတော့မလို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ခင်ဝင်းမှာလည်း အချစ်ဖြင့် ယစ်မူးကာ မောဟိုက်သလိုလိုရှိပြီး ငေးတေးတေးလုပ်လျက်လက်ချောင်း ကလေးများကို ချိုးနေလေ၏။